

Nr. 52

John
TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevnissen van een gentleman-avonturier

DE RAMP VAN DE „INDOR”

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 — De Overal op de First-State-Bank
- Nr. 17 — Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 — Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 — Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 — De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 — De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 — Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 — In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 — Het Huis in de Mist
- Nr. 25 — De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 — Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 — Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 — Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 — De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 — Nacht in San-Remo
- Nr. 31 — De vervloekte Diamant
- Nr. 32 — De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 — De lachende dood
- Nr. 34 — Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 — De Tempel des Doods
- Nr. 36 — Avontuur in Singapore
- Nr. 37 — Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 — De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 — Het einde van de Octopus
- Nr. 40 — De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 — De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 — Templar contra „Templar“
- Nr. 43 — Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 — De Gouden Baori
- Nr. 45 — De Harem van Yabori
- Nr. 46 — De echo van het oerwoud
- Nr. 47 — De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 — Het verdwenen lijk
- Nr. 49 — De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 — Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 — Perzisch Avontuur
- Nr. 52 — De ramp van de „Indor“

In voorbereiding:

- Nr. 53 — Het schatten eiland

Abonnementsprijs (bij vooruitbetaling per giro of postwissel) bedraagt voor Nederland per half jaar 12 nummers) f 4.- ; per jaar f 7.75 (24 nummers)
Voor België zijn deze prijzen respectievelijk 65 franc en 125 frank.

De ramp van de „Indor”

HOOFDSTUK I.

Waarom een kleine gestalte zich enkele ogenblikken zwetend verborgen moet houden en het minder gevaarlijk blijkt te zijn wanneer je met je vingers overal afblijft.

Het is één uur in de morgen. Op het vliegveld van Bombay heerst de sfeer, die elk groot vliegveld bij nacht kent. De startbanen strekken zich als brede grijze linten schijnbaar eideloo uit. In de verte, bij de hangars, staan machtige vogels te sluimeren in het licht van een paar geweldige schijnwerpers. De commandotoren verheft zich als een lichtende obelisk ten hemel, vanwaar onophoudelijk het geronk van motoren weerklinkt. Een duidelijke luidspreker roept de start van een lijntoestel af, de passagiers worden verzocht zich naar het platform te begeven. Een twintigtal mensen — mannen en vrouwen — lopen over het platform in de richting van de wachtende machine. Een hulpvaardige stewardess reikt hen vriendelijk de hand wanneer zij de bovenste trede van het trapje bereikt hebben en helpt hen naar binnen. Zwarte handen rollen de ijzeren trap weg, de blokken worden voor de wielen weggetrokken, de motoren draaien op topcapaciteit en dan zwenkt de grijze vogel langzaam naar rechts en rolt vooruit in de richting van de startbaan. Enkele honderden meters verder blijft zij staan, vanuit de commandotoren wordt het lichtsignaal gegeven, de piloot knikt begrijpend en dan rolt de machine weer verder. Sneller, steeds sneller gaat het..... totdat het veld wegzakt en de wielen worden ingetrokken. Slechts de verkeerslichten blijven nog enige tijd tegen de donkere hemel zichtbaar. Dan verdwijnen ook die uit het gezicht en men is al weer bezig met de voorbereidingen voor de landing van een andere machine.

Zo gaat het iedere dag en iedere nacht door. Toestellen vliegen af en aan, duizenden passagiers komen en gaan.....

Rechts van de commandotoren bevindt zich de postloods, waar zakken en pakketten liggen te wachten tot ze in een of andere machine worden geladen om naar hun bestemming gebracht te worden.

Aan de achterkant van de loods, waar alles donker en geen sterveling te bekennen is, sluipt een kleine, donkere gestalte met een vierkant pakket onder zijn arm. Voor de stalen deur blijft hij staan. Hij haalt een sleutel uit zijn zak en steekt die in het slot. Een zachte klik... dan draait de deur geruisloos open en verdwijnt de donkere gestalte naar binnen.

Door de getraliede vensters aan de voorzijde van de loods valt lichtschijnsel van het vliegveld naar binnen. Hoog liggen zakken opgestapeld, verzegeld en met zwarte stempels er op. In een hoek liggen honderden pakketten en overal staan borden..... Singapore..... Rangoon..... Calcutta..... Madras..... Bangkok..... Hong Kong..... Batavia..... Parijs..... Amsterdam..... Londen..... New York..... en nog vele meer. Zij geven de bestemming der pakketten ... postzakken aan.

Schuifelend beweegt de kleine gestalte zich voort tussen de stapels zendingen en even later blijft hij staan voor het bord „Rangoon”. Zijn donkere blikken dwalen over de stapel pakketten, dan plaats hij zijn last op de grond en begint de stapel nauwkeurig te onderzoeken. Van elk pakket bestudeert hij het adres en de afzender, legt het dan naast zich neer op de grond en neemt een andere.

Zo werkt hij gestadig voort, totdat hij plotseling tussen de pakketten wegduikt en ineengedoken blijft zitten luisteren. Er hadden voetstappen en stemmen geklonken. Een deur werd geopend en een wagen rolde de loods binnen. Iemand stak het licht op en riep een ander iets toe.....

Twee paar handen beginnen een stapel pakketten en postzakken op de wagen te laden. Er wordt geen woord gesproken. Men hoort slechts de zware ademhaling der mannen en het zachte neerploffen van zakken en pakketten.

Het duurt ongeveer tien minuten. Dan wordt de wagen weer naar buiten getrokken, de deur gesloten en is alles weer rustig in de loods. Met een zucht van verlichting komt de kleine gestalte vanachter een hoge stapel te voorschijn. Hij wist zich het zweet van het donkere gelaat en hervat zijn werk. Na enige tijd schijnt hij gevonden te hebben wat hij zocht. Hij houdt een vierkant pakket in zijn armen, loopt er mee naar het dichtstbijzijnde venster en bekijkt aandachtig het adres. Er glijdt een trek van tevredenheid over zijn gezicht, hij grijnst breeduit en keert dan terug naar de stapel. Het pakket, dat hij zojuist gevonden heeft legt hij apart, neemt vervolgens het pakket waarmee hij binnengekomen is en plaatst dit op de stapel. Snel brengt hij de andere pakken weer op hun plaats, neemt het uitgezochte pak onder zijn arm en sluipt snel door de loods naar de achterdeur. Tien seconden later is hij verdwenen en is de rust in de loods weergekeerd.

Het nachtleven op de luchthaven van Bombay gaat verder. Zoeklichten dwalen langs de donkere hemel, het geronk van motoren daalt vanuit de wolken neer, vliegtuigen stijgen op en landen, passagiers vertrekken en komen aan.....

Bombay, de hoofdstad van de gelijknamige provincie, met zijn bijna twee miljoen inwoners, dat op een klein eilandje ligt voor de kust van Voor-Indië en omspoeld wordt door de wateren van de Arabische Zee, de grootste fabrieks- en handelsstad van India, het centrum der Persische vuuraanbidders, nakomelingen der oude Parthen (Perzen) in Oost-Indië, aanhangers van Zarathoëstra. Zij leggen hun doden in ronde, van boven open Torens der Zwijgens, waar het vlees door de gieren wordt verslonden, waarna de beenderen in een put worden geworpen. Deze Torens der Zwijgens vindt men in de voorstad Malabar.....

Het is inmiddels kwart voor twee geworden en het postvliegtuig naar Rangoon draait langzaam de hangar uit en neemt plaats op de zijkant van het platform. Een grote tankwagen rijdt langs, slangen worden in het lichaam van de grijze vogel gestoken en duizenden liters benzine spoelen naar binnen. Mecaniciëns oefenen een laatste controle der motoren uit, de piloot controleert de instrumenten in de cockpit, terwijl twee mannen met een grote wagen het toestel naderen. Zij laden de post voor Rangoon in. Vele tonnen verdwijnen in de romp van het toestel en eindelijk is alles voor de nachtvlucht gereed. Om half drie

moet de „Indor” vertrekken en om ongeveer half tien op het vliegveld van Rangoon neer strijken.

De „Indor” is een vier-motorige Douglas van de „Asiatic Airways”, een kleine, particuliere luchtvaartmaatschappij, die zich hoofdzakelijk toelegt op het vervoer van vracht en post tussen de luchthavens van Zuid-Oost Azië. Deze maatschappij bezit zeven toestellen, die voortgekomen zijn uit Amerikaanse legerdumps en tegen een betrekkelijk goedkope prijs ingekocht zijn. Het vliegend personeel bestaat grotendeels uit Amerikanen, gewezen oorlogsvliegers, die bij de „Asiatic Airways” een goed stuk brood verdienen, ook al vanwege het grote aantal vliegers, dat zij maken, wegens gebrek aan geschoold personeel.

De motoren draaien op topcapaciteit en Herbert's blikken richten zich op de commandotoren. Daar ontvangt hij het sein, hij drukt een handle naar voren, geeft gas en langzaam rolt de „Indor” over het platform naar de startbaan. Jack Foffit is inmiddels naast hem komen zitten en zet zijn koptelefoon op.

— Wij zijn over tijd, Herb, zegt hij, een blik op zijn polshorloge werpend.

— Okay, antwoordt Stix, negen minuten precies. Dat halen we boven zee wel in, Jacky.

De „Indor” blijft staan op het midden van de startbaan. Vanuit de commandotoren komt het sein: een scherp zoeklicht, dat even de cockpit in een helder licht zet. Dan flapt het uit, Herbert geeft gas en in pijlsnelle vaart schiet de machine vooruit. Langzaam trekt hij de stuurknuppel naar zich toe. De neus van de machine steekt omhoog en de grond van India zakt weg.

— Landingsgestel in, commandeert Herbert Stix, terwijl hij de machine laat cirkelen om zijn richting te zoeken.

Jack Moffit gehoorzaamt en begint dan een kaart te raadplegen. Hij zoekt vervolgens contact met het radiostation van de luchthaven, welke zij zojuist verlaten hebben en vraagt de laatste weerberichten op. Alles is gunstig, weinig wind, geen bewolking.....

Bombay ligt ver beneden hun. Een met miljoenen sterren bezaaide hemel overkoepelt de aarde, die zij ontvloden hebben. Voor hun niets dan duisternis, sterren.....

Uren later. In het Oosten zijn de eerste stralen van de opgaande zon achter de horizon te voorschijn gekomen. Ze werpen een bleek licht over het Ghats-gebergte, dat zich over een lengte van vele honderden kilometers langs de Oostkust van Voor-Indië uitstrekt. De motoren van de „Indor” draaien regelmatig. Jack Moffit heeft het stuur overgenomen, terwijl Herbert Stix een uurtje is gaan rusten. In de verte, mijlen beneden hem, doemt de kust op. De zonnestrallen worden scherp weerspiegeld in het blauwe water van de Golf van Bengalen. Jack Moffit laat de machine enkele duizenden meters dalen. Op een hoogte van vijftien honderd meter scheert de „Indor” over het water. Hier en daar springen scholen vliegende vissen uit het water omhoog, fladderen enkele honderden meters boven de golven en verdwijnen dan weer in hun element.

Het weer is uitstekend. Tijdens de hele vlucht van de West naar de Oostkust heeft zich geen enkele moeilijkheid voorgedaan. De „Indor” heeft zich schitterend gedragen.

Tegen zeven uur komt Herbert weer te voorschijn. Hij neemt een paar slokken sterke koffie en neemt de stuurknuppel van Jack over.

— Niets bijzonder, Jacky? vraagt hij.

— Niets, Herb. Zelden heb ik zo'n schitterend weer meegemaakt. Geen windje langs de hemel, geen druppeltje regen en de motoren lopen alsof ze er goud mee kunnen verdienen.

Herbert Stix grijnst en haalt de postlijst uit zijn zak. Hij loopt de namen der geadresseerden na — waar het de postpakketten betreft althans — en fluit even tussen de tanden.

— Wat is er? vraagt Jack.

— Nu weet ik waarom de baas tegen me zei goed uit te kijken, omdat we een duur vrachtje aan boord hadden, antwoordde hij.

— Hoezo?

— Een pakket, dat een waarde vertegenwoordigt van \$ 500.000. Wat zou daar in kunnen zitten?

— Diamanten waarschijnlijk.

— Mogelijk..... Jacky, jongen, verbeeld je dat er nu eens iets zou gebeuren.

— Dat zou jammer zijn voor ons, meende Jackv.

— En voor de baas.

— De boel is toch verzekerd?

— Neen, Jack., dat is het hem juist. De machine en wij zijn verzekerd door de maatschappij, maar de lading niet. Collins heeft natuurlijk dit pakket zelf verzekerd en een halve ton opgestreken aan de premie. Maar als er

eens iets zou gebeuren kan hij een half miljoen neertellen..... en ik vraag me af of hij dat bezit.

Collins heeft heus wel geld, meende Jacky.

— Zijn geld is zijn machines, jongen. Enfin, we zullen zo voorzichtig mogelijk doen, niet waar?

Hij trok de kist iets op en tuurde om zich heen. Plotseling draaide hij het hoofd een halve slag om. Hij luisterde aandachtig en ook Moffit scheen iets te hebben gehoord. Beide mannen keken elkaar vragend aan en dan zei Stix:

— Hoor je dat?

— De rechter binnenmotor, antwoordde Jacky. Heeft een hoestbui..... waarschijnlijk kou gevat vannacht.

Maar Stix had geen lust om een grapje te maken. Hij bleef aandachtig luisteren en duwde automatisch de stuurknuppel iets naar voren, zodat de „Indor” begon te dalen. Het beviel hem niet. Duidelijk hoorde hij hoe de rechter binnenmotor herhaaldelijk enkele toeren oversloeg en af en toe hoestte als een oud, asthmatisch mannetje. Hij wist maar al te goed wat zo iets te betekenen had.

— Zullen we hem afzetten? vroeg hij zijn mecano.

— Wel neen, meende de technicus. Maak je geen zorgen, Herb. Zo meteen draait hij weer op volle toeren. Er zit waarschijnlijk wat vuil in de benzinetoevoer.

— Geloof ik niet, zei Herbert Stix. Alle leidingen zijn doorgeblazen, de tank is helemaal schoongemaakt en de benzine is zuiver. Waar zou het vuil vandaan moeten komen.

— Olie uit de motoren, meende Jacky.

Maar Herbert Stix was niet te overtuigen door zijn boordwerktuigkundige. Hij bleef ingespanssen zitten luisteren naar het onregelmatige draaien van de motor, die volgens zijn opvattingen defect geraakt was.

En nog geen halve seconde later schoot er een roodgele steekvlam langs de ruitjes van de cockpit. Jack Moffit schrok geweldig; hij tuimelde bijkans van zijn stuurstoel en keek verschrikt naar de brandende motor. En inderdaad, de rechter binnenmotor stond in lichter laaie. Geweldige vlammen lekten rond de draaiende propeller en Herbert Stix deed alle mogelijke moeite om de defecte motor af te zetten. Hij sloot de benzinetoevoer af en duwde tegelijkertijd de stuurknuppel ver naar voren. De „Indor” schoot als een adelaar uit de lucht naar beneden, de schuimende golven tegemoet.

— Hopeloos, meende Moffit. Wil je hem uitblussen in de golven?

— In elk geval dalen, zodat we nooit naar beneden kunnen smakken. Vooruit, ga naar achteren en maak de rubberboot gereed..... en zoek dat pakket er uit, dat \$500.000 dollar waard is.

— Wat voor een pakket is het? vroeg Moffit, zonder zijn blikken van de lekkende vlammen af te wenden.

— Weet ik ook niet, maar de geadresseerde is Mr. Ernest Lehmann, Dalhousie Square 43 te Rangoon..... afzender is Lawrence Ravitz, Bombay.....

Nog voor hij uitgesproken had, vatte ook de rechter buitenmotor vlam. Dikke, zwarte rookwolken krulden uit de motoren en lieten een donker spoor na. De „Indor” begon te schommelen, verloor steeds meer hoogte en Herbert Stix zag geen andere mogelijkheid meer dan de machine in de golven te planten en er uit te springen.....

Maar het pakket van een half miljoen dollar .....dat moest gered worden..... anders zou het Collins kunnen ruïneren.....

— Jacky....., schreeuwde hij naar achteren. Heb je het?

Er kwam geen antwoord. De beiden brandende motoren waren volkomen zwart geworden..... de rechter vleugel lag dik onder het roet en vette brandresten kleefden tegen de vensters aan de rechter zijde van de cockpit.

Twee honderd meter beneden hem zag hij de schuimende koppen van de Golf van Bengalen. Er was werkelijk geen houden meer aan. Hij probeerde de automatische piloot, doch durfde daar niet op te vertrouwen nu twee van de vier motoren uitgeschakeld waren en de vlammen om de cockpit sloegen. Hij trok de stuurknuppel iets naar zich toe en zette hem vast. Toen hees hij zich uit zijn stuurstoel omhoog en waggelde naar de cabine, waar Jack bezig was de rubberboot in orde te maken.

— Heb je het pakket nog niet gevonden? schreeuwde Herbert.

Jack wees op de rubberboot en zei:

— M'n hachie is me meer waard dan een half miljoen dollar.

Herbert rende naar de deur van de cabine en wierp deze open. Hun snelheid bedroeg op dat ogenblik niet meer dan twee honderd kilometer. Ongeveer veertig meter scheerden zij boven het water. Ze verloren snel hoogte en het zou niet lang meer duren of de romp zou in het water terecht komen.

— Blijf met de boot bij de deur staan, Jack, beval Herbert, en als een waanzinnige wierp hij zich op de stapel pakketten, die de laadruimte vulden. Hij wierp snel een blik op het adres en wierp het pakket dan naast zich neer. Koortsachtig werkte hij door zonder zich te bekommeren om de hachelijke positie waarin de machine zich bevond. Hij gunde zich zelfs geen tijd om zich af te vragen wat de oorzaak van de brand zou kunnen zijn.

— Herbert....., klonk Jack's stem, nog een paar minuten, kerel, we vliegen nog tien meter boven de waterspiegel en af en toe dreigen de vleugeltoppen het water al te raken.

Maar Herbert werkte door..... totdat plotseling het water de cabine binnen spoelde en Herbert met kracht tegen de wand werd gesmakt. Hij hoorde nog een gesmoorde kreet van Jack en zag dan niets meer.

Nu viel er niets anders meer te redden dan het vege lijf. Hij zwom zo goed en zo kwaad als het ging naar de deur en werkte zich naar buiten. Een halve minuut later verscheen zijn hoofd boven de schuimende koppen van de zee. Hij keek in het rond en ontdekte Jack, die rustig in zijn rubberboot zat en ongeveer dertig meter van hem afdreef.

Toen de mecano zijn vriend in het oog kreeg begon hij ijverig in diens richting te peddelen. Herbert zwom rustig in de richting van het bootje en wierp af en toe een blik op de machine, waarvan de helft nog boven water uitstak. De motoren waren niet meer te zien en de brand was dus geblust. Maar Herbert bekommerde zich niet om de machine, die voldoende verzekerd was. Zijn gedachten waren bij het pakket van Lawrence Ravitz, dat een waarde van een half miljoen dollar vertegenwoordigde en dat nu verloren was gegaan. Collins, de directeur en alleen-eigenaar van de „Asiatic Airways” zou dat bedrag moeten uitbetalen en dat betekende een rib uit zijn lijf, zo geen hele wervelkolom.

Er dreef een postzak op het water, en enkele kartonnen dozen. Jack had hem inmiddels bereikt en trok hem binnenboord.

— Dat was op het nippertje, Herb, zei hij. Ik dacht zowaar, dat ik je nooit meer terug zou mogen zien.

— Ik wilde dat pakket hebben, Jacky, antwoordde de piloot. Verdomme nog aan toe, dat zal Collins een half miljoen kosten.

— Hij kan het gemakkelijker betalen dan wij, Herb, meende Jack Moffit. Wat maak jij je toch zorgen om de centen van de Baas.

— We weten er toch van, Jacky, als de baas failliet gaat, kunnen wij weer in het leger teruggaan. En wat verdienen je daar? Een paar honderd dollar..... maar ik heb er tot dusver nog iedere maand zo'n twee duizend opgestreken. Noem je dat geen verschil? Nog een paar jaartjes zo door gaan en ik begin zelf een luchtvaartbedrijf.....

— Welke kant wil je op varen, Herb? luidde Jacky's laconieke vraag.

— Naar de hel, antwoordde Herb. Ben jij droog?

— Als een vogeltje in de lucht. Ik sprong tenminste bijtijds naar buiten en kwam keurig op mijn pootjes terecht..... midden in het bootje.

— Geef me dan maar een sigaret.

Jack gaf zijn vriend een sigaret en vuur en stak er zelf ook een op.

— We moeten maar wachten tot er een schip voorbij komt, merkte Herbert op. Ik geloof, dat we hier juist op de vaarroute van Calcutta zitten. Enfin, we hebben in elk geval voor enkele dagen eten. In die rubberzak zitten scheepsbeschuiten.

— Ik vraag me altijd af waarom ze in die proviandzakken nooit eens iets anders kunnen doen dan scheepsbeschuiten.

— Wat had jij dan verwacht? Gebraden kalkoen met geroosterd brood? Of spiegeleieren?

Jack liet zijn hand in het water hangen en dacht na.

— Ik....., begon hij, doch verder kwam hij niet want een geweldige explosie scheurde de hemel uit elkaar. Op de plaats waar het wrak van de „Indor" dreef spoot een enorme waterfontijn omhoog en delen van het vliegtuig werden tot ver in de omtrek weggeslingerd.

Herbert en Jacky werden bijna overboord geworpen door de luchtdruk en toen ze weer overeind gekropen waren was er van de „Indor" geen spoor meer te bekennen. Er dreef een plas olie op het water, brieven en ansichtkaarten bezaaiden de golven en hier en daar dreef een stuk linnen of hout.

— Daar gaat je half miljoen, was het eerste wat Jacky zei. Lus je nog peultjes..... of heb je liever scheepsbeschuit.

— Een explosie, Jacky, mompelde Herbert Stix.

— Ja, ik meende ook iets te horen. Dan had ik het toch goed. Had jij soms vuurwerk aan boord?

Herbert Stix gaf geen antwoord. Hij staarde

naar de plaats waar de „Indor" onder was gegaan, met een kostbare lading in zich.

— Of zou....., begon hij.

— Wat?

Doch Herbert schudde het hoofd en stak een nieuwe sigaret op. Jacky scheen zich helemaal niet af te vragen hoe het kwam, dat er een explosie had plaats gevonden. Hij scheen het als een heel natuurlijke zaak te beschouwen en leunde dientengevolge lui achterover, terwijl zijn hand in het water sleepte.

— Ik zou maar oppassen voor haaien, zei Herbert na enige tijd. Voor je het weet hebben ze je arm naar binnen.

Jacky schoot overeind en trok zijn arm binnenboord.

— Meen je dat, Herb? vroeg hij.

— Natuurlijk. In alle oceanen vindt je toch haaien. Ik heb ze hier wel gezien toen ik tijdens de oorlog eens een noodlanding moest maken met een vliegboot. Er was er een bij, die zeker vijftien meter lang was.

— Zeg Herb, jij schijnt nog al een hoop te weten. Zijn die vliegende vissen eigenlijk ook gevaarlijk?

— Niets is gevaarlijk zolang je er met je vingers afblijft, antwoordde Stix.

— Waarom liet je die pakketten dan niet met rust.....

— Wat?? Bedoel je dat jij ook.....

— Je had met je vingers van dat pakket van een half miljoen dollar af moeten blijven. Volgens mij zat er nog voor geen honderd dollar in. Wat zou een tijdbom kosten, denk je?

— Jacky..... bedoel je dat jij ook denkt, dat er in dat pakket een.....

— Een tijdbom zat, precies. Wat zou er anders geëxplodeerd kunnen zijn? De koffiebonen? We mogen alle twee van geluk spreken, dat die rechter binnenmotor de koorts kreeg en in brand vloog. Als dat niet gebeurd was waren we rustig doorgevlogen en in de lucht uit elkaar gesprongen. Leuk, hè?

— Dus dan zou die Lawrence Ravitz eigenlijk een smerige oplichter zijn, meende Herbert Stix.

— Een moordenaar op de koop toe. Vergeet niet, dat hij ons getracht heeft te vermoorden. Niet dat wij hem iets in de weg legden, maar omdat we dat pakje van hem moesten vervoeren. Collins heeft volgens jou dat pakket voor een half miljoen verzekerd..... het had nog geen waarde van honderd dollar..... en straks zal hij een half miljoen neer moeten tellen.

— Maar we kunnen vertellen wat er gebeurd is, Jacky. Een explosie.....

— Wie zal het bewijzen? Ze zullen zeggen, dat jij of ik een stomiteit hebben uitgehaald en de machine hebben verspeeld en dat we ons nu achter een geheimzinnige explosie willen verschuilen. Neen, dat vliegertje zal niet opgaan. Er zit niets anders op dan dat Collins dat half miljoen uittelt, waardoor die Ravitz misschien overmoedig wordt en nog eens zo'n gijntje uit zal halen.

— Dan zou er dus niets anders te doen zijn dan alleen rapport uitbrengen van de brand, waardoor we in de golven gestort zijn?

— Precies. Maak geen melding van die explosie. Ravitz zal in zijn vuistje lachen en nog eens zo iets uithalen. Ditmaal was die explosie eigenlijk helemaal overbodig want zonder die tijdbom had Collins ook al een half miljoen moeten betalen. Maar dat kon Ravitz natuurlijk niet weten. Daarom probeert hij het een volgende keer weer met een bom, en neemt dan aan, dat er ditmaal geen brand aan boord zal uitbreken.....

Jack had opgehouden met spreken. Hij tuurde ingespannen naar de horizon en Herbert Stix volgde zijn blikken.

— Ik zie een rookpluim, zei de piloot.

— En dat betekent in de meeste gevallen een schip.....tenzij er ergens nog een vliegtuig uit elkaar gesprongen is.....

Herbert Stix en Jack Moffit werden door een Engels vrachtschip opgepikt en in Calcutta aan land gezet. Vandaar stelde hij telefonisch Collins op de hoogte, die hen met een speciaal vliegtuig naar Bombay liet brengen.

Hebt U reeds kennis gemaakt

met **Gentlemen**

M A G A Z I N E

het maandblad voor mannen?

Met attractieve kleurenfoto's,
prettige ontspanningslectuur,
puzzle-hoekje, enz.

Abonnementsprijs: f 1.25 (24 frs.)
per kwartaal, f 2.50 (45 frs.) per half-
jaar, f 5.- (90 frs.) per jaar, bij voor-
uitbetaling per giro of postwissel.

B. H. S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG
Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Kortemarkstraat 18 - Tel. 95895 - P.C. 403672

HOOFDSTUK II.

Waarom Monie niet en zijn omgeving wél veranderd was en Templar niet hoefde te vragen of Herbert nog eens iets voor Lawrence Ravit zou willen vervoeren.

Op hun doorreis naar het vorstendom van Prins Mahbab waren John Templar, de beruchte gentleman-avonturier en zijn charmante, onafscheidelijke vriendin, Maryse Choisy, en zijn trouwe vriend en helper, James Parker, met hun particuliere vliegtuig, de „Hurricane”, neergestreken op het vliegveld van Bombay, om enkele dagen in deze stad door te brengen.

Zij hadden hun intrek genomen in het hotel Imperial en genoten er van alle geneugten en elk comfort, dat een luxueus hotel zijn gasten bieden kan.

Terwijl James op het vliegveld bezig was de motoren van de Hurricane te controleren en Maryse op haar kamer een uurtje rust nam, hing Templar onverschillig aan de bar van het hotel, wachtend, tot het cocktail-uur zou aanbreken en hij wat aanspraak zou krijgen.

Monie, de Indische barman, kende hij nog van tijdens de oorlogsjaren; Templar had toen verscheidene malen een bezoek gebracht aan het Verre Oosten en meerdere keren in het Hotel Imperial gelogeed. Veel was er sedertdien veranderd, Brits-Indië bestond niet meer, het was geen keizerrijk meer en de Britse invloed taande met de dag. Nu waren het de republieken India en Pakistan, die elkander verschillende rechten betwisten. Maar wat er ook al in die jaren veranderd mocht zijn, Monie was nog steeds dezelfde, beleefde, hoffelijke, sympathieke man met het bruine gezicht en het smettelooze witte jasje, dat scherp contrasteerde tegen het zwarte strikje op zijn heldere boord.

— Het is een lange tijd geleden, dat u hier geweest bent, Sir Neville, zei Monie, een whiskey-soda voor zijn klant neerzettend.

Templar grinnikte en nam een slok.

— Inderdaad, Monie, en er is veel veranderd in die tijd.

Monie scheen even te zuchten, doch gaf geen antwoord. Schijnbaar was hij — Monie, de cosmopoliet — niet bijzonder ingenomen met de staatkundige verandering, welke zijn land had ondergaan. Templar had geen behoefte verder

op dit onderwerp in te gaan en daagde de kleurling uit tot een spelletje poker.

Langzamerhand liep de bar vol en werden de rode, lederen krukken bezet. Monie had nu al zijn aandacht nodig voor het uitvoeren van de bestellingen en Templar schoof de beker met de pokerstenen van zich af. Hij keek naar de ingang en had bijna een uitroep van verbazing geslaakt. De man, die zojuist was binnengekomen, herkende hij onmiddellijk. Tijdens de oorlogsjaren had hij hem dikwijls ontmoet. Hij was toen Majoor geweest van een Amerikaans jacht-eskader, dat in Zuid-Oost-Azië opereerde in strijd met de Jap.

De man, die gekleed was in een wit tropencostuum en een dikke, hoornen bril droeg, kreeg Templar in de gaten en trok zijn wenkbrauwen even op, als om zich te herinneren, wie de eigenaar van dat bekende gezicht ook al weer was.

Toen kwam hij met uitgestoken hand op Templar toe en begroette hem hartelijk.

— Wel, allemachtig, Neville, hoe kom jij hier zo verzeild? riep hij uit.

— Dat zou ik jou ook wel kunnen vragen, Phil, antwoordde Templar. Je ziet, dat de wereld toch maar klein is, hè? Kom hier en drink een borrel met me.

Majoor Phil Collins, directeur en alleen-eigenaar van de „Asiatic Airways" krom op een kruk naast Templar en accepteerde de whiskey-soda, die Monie voor hem inschonk.

— Cheerio, Phil.....

— Op je gezondheid, Neville.....

Ze zwegen even en dronken hun whiskey. Toen bood Collins een sigaret aan en zei:

— Wat voert jou naar Bombay?

— Vacantie, luidde het antwoord. Ik heb een invitatie om enkele maanden te komen logeren bij Prins Mahbab.

Phil Collins floot veelbetekenend en keek zijn oude vriend scherp aan.

— Wel, wel, dat is een hele eer, Neville. Enfin, van jou kan je zoiets verwachten. Jij hebt relaties, je bent van adel en je bent schatrijk..... Hoe is het eigenlijk, werk je nog steeds voor de Intelligence Service?

— Neen, antwoordde Templar, sedert VE-day niet meer. Onmiddellijk na het einde van de oorlog heb ik mijn ontslag genomen en nu zwerf ik al een jaar of vijf over God's aardbodem rond.

— Met een jacht?

— Neen, met mijn vliegtuig.

— Pfui, heb je een eigen machine? Wat voor

een kist is het?

— Eigen fabrikaat, Phil, zoals er geen tweede bestaat.

— 'k Wil er nog een keertje mee vliegen.

Templar grinnikte. Er was geen vreemde, die ooit de cockpit van zijn „Hurricane" zou betreden. Dit toestel, dat met de hersens van Templar en de handen van James Parker gebouwd was, kon als een unicum beschouwd worden. Het werd gedreven door atoom-energie en kon een snelheid behalen van ongeveer vijftien honderd kilometer per uur. Het ging dus sneller dan het geluid.

— En wat doe jij eigenlijk voor de kost? vroeg Templar. Het schijnt je goed te gaan, Phil.

— Tot vanmorgen ging het me ook goed, Neville, maar aan elk geluk schijnt een einde te moeten komen.

— Tegenslagen?

— En hoe.

Phil Collins nam een slok van zijn whiskey en stak een nieuwe sigaret op.

— Na de oorlog kocht ik van onze luchtmacht twee Dakota's. Ik liet ze restaureren en richtte een luchtvaartmaatschappijtje op. Er waren twee piloten, een ouwe makker van me en ik. We vlogen heel Zuid-Oost Azië rond en vervoerden progressieve zakenlui, die onmiddellijk na de oorlog hun bezittingen wilden controleren. Moord zaken heb ik gedaan. Een jaar later kocht ik nog twee Dakota's, en zo ging het maar door. Nu heb ik vier Dakota's, twee DC-4's en een Catalina-vliegboot. Ik leg me hoofdzakelijk op het vrachtvervoer toe, daar zit de meeste winst in.

— En wat zijn dan je zorgen? vroeg Templar.

— Je moet weten, Neville, dat alles verzekerd is. Mijn machines, mijn personeel en mijn werkplaatsen, behalve de vracht, die we vervoeren. Als er een klant is, die iets verzekerd wil hebben, dan doe ik het zelf, op eigen risico. Tot dusver heb ik nog nooit iets verloren..... tot vanmorgen.

— Een machine naar de haaien? vroeg Templar. Toch niet de „Indor". Dat heb ik in de kranten gelezen.

— Precies, de „Indor" is naar de haaien. Een van mijn DC-4's, met mijn beste piloot, Herbert Stix, aan boord.

— Maar de bemanning is toch gered?

— Zeker, gelukkig wel, maar de lading is naar de haaien, Neville.

— Grote waarde?

— Het meest was post, maar er was een pakketje aan boord, dat ik zelf voor een half miljoen dollar verzekerd had. Weg half miljoen..... de afzender belde me vanmorgen al op..... of hij even langs kon komen om een half miljoen te incasseren. Haha.....

Collins lachte bitter en bestelde twee nieuwe whiskey's.

— Daar heb je nu zo lang voor geploeterd, Neville, en in een klap ben je het kwijt. Ik kan dat half miljoen alleen maar betalen door een paar Dakota's te verkopen. En wat blijft me dan over? Dan heb ik precies vijf jaar voor niets gewerkt.

— Wat zat er eigenlijk in dat pakket? wilde Templar weten.

— Diamanten. Ik verzekerde het zelf en Ravitz betaalde me vijf en zeventig duizend dollar premie.

— Dus een strop van vier en een kwart.....

— Ja, vind je het niet genoeg?

— Ik vind het alleen onverantwoordelijk, dat je die post zelf verzekerde. Natuurlijk, je dacht dat vijf en zeventig duizend dollar gauw verdiend kon worden. Maar wat heb je nu verdiend?

— De jongens leven tenminste nog. Ze zijn in volle zee door een Engels vaartuig opgepikt en naar Calcutta gebracht. Vandaar heb ik ze met een Dakota op laten halen. Ik verwacht ze tegen de avond hier.

— Die..... eh..... afzender, Phil, wat is dat voor een knaap? vroeg Templar.

— Ravitz, bedoel je? Lawrence Ravitz is een Amerikaan, die sedert 1940 in Bombay woont. Hij handelt in diamanten, parels, goud, kopra, kortom, in alles, waarin iets te verdienen valt.

— Heb je wel meer zendingen voor hem?

— Neen, dit was de eerste. Maar hij zei me, dat er anderen zouden volgen. Ik was dus al lang blij. Hij betaalde namelijk een zeer speciaal tarief en door de premie van de verzekering in eigen zak te steken kon ik een aardig centje overhouden.

— Weet je de oorzaak van de ramp nog niet?

— Stix belde me vanuit Calcutta op, maar de verbinding was zo slecht, dat ik de helft niet heb kunnen verstaan. Hij sprak over brand in een van de motoren. Zeg, Neville, het lijkt waarachtig wel, of jij dat zaakje niet vertrouwt. Zou je denken, dat er vuiligheid in het spel was?

Templar haalde de schouders op en nam een slok van zijn whiskey.

— Die mogelijkheid is lang niet uitgesloten, Phil, en als het werkelijk zo is, dan blijft er niet veel van je luchtvaart over wanneer je voor die Ravitz zendingen blijft vervoeren.

— We kunnen niets met zekerheid zeggen voordat de jongens terug zijn, Neville. Ik verwacht ze vanavond, zoals ik reeds zei. Voel je er iets voor om er bij te zijn wanneer ze verslag uitbrengen.

— Inderdaad, antwoordde Templar. Ik zou graag willen horen, wat de oorzaak van de ramp geweest is.

— Het is natuurlijk geen reclame voor onze maatschappij, merkte Collins op. Tot nu toe stond ik uitstekend bekend en maakte zelfs de posterijen gebruik van mijn toestellen voor het verzenden van de post.

— Maak je geen zorgen, Phil. De grootste luchtvaartmaatschappijen moeten op hun tijd rampen boeken. Hoe laat verwacht je de jongens?

— De Dakota kan om ongeveer negen uur hier landen. Ik zal ze opwachten. Als je er iets voor voelt kun je meegaan naar het vliegveld.

En Templar voelde er iets voor. Om kwart voor negen draaide de limousine van Phil Collins de poort van het vliegveld onderdoor en stopte voor de ingang van de commandotoren. De beide mannen gingen naar binnen en even later zaten zij in de kamer van de havenmeester.

— Ik heb het al gehoord, Collins, zei Mr. Berry. De „Indor” is naar de haaien. Maar Stix en Moffit leven, nietwaar?

— Ja, God zij dank, antwoordde Collins. Ik heb al genoeg verloren. Als ik Stix nog kwijt was dan had ik helemaal wel kunnen inpakken.

— Kom, kom, Collins, je hebt nog zes machines, en wat voor machines. Bovendien zullen je toestellen toch wel verzekerd zijn?

— Ja, dat wel. A propos, heb je al iets vernomen van mijn Dakota, die uit Calcutta binnen moet vliegen?

— Ja, antwoordde Berry. De laatste berichten kwamen twintig minuten geleden. Toen waren ze Aurangabad reeds gepasseerd.

— Kunnen dus dadelijk binnen komen?

— Ja, met een minuut of tien landen ze wel, denk ik. Wie is de gezagvoerder.

— Stix natuurlijk. Reken maar, dat hij zelf achter de knuppel zit. Stix zal nooit met een vliegtuig reizen wanneer hij niet zelf achter de knuppel zit.

Enkele ogenblikken later, nadat een nieuw

bericht van de Dakota was binnengekomen, verlieten Collins en Templar de commandotoren en begaven zij zich naar het platform, waar even later de Dakota van de „Asiatic Airways” heen taxiede.

Herbert Stix en Jack Moffit klommen naar buiten en begroetten hun directeur, waarna deze hen voorstelde aan Sir Neville Carlisle, alias John Templar.

De vier mannen stapten in de wagen en reden naar het kantoor van de „Asiatic Airways”, waar men het zich in het privé-kantoor van Phil Collins gemakkelijk maakte.

— Zo, zei Phil, nadat hij vier glazen whiskey had ingeschonken uit een kristallen karaf. Nu zou ik wel eens precies willen weten wat er gebeurd is.

— We zullen maar meteen met de deur in huis vallen, Collins, begon Stix, nadat hij een teug van zijn whiskey had genomen. Twee dagen geleden stegen we met de „Indor” op om de post en de vracht naar Rangoon te brengen. Kort voor het vertrek zei je nog tegen me, dat ik goed uit moest kijken omdat we een waardevol vrachtje aan boord hadden. Je weet, Collins, dat ik altijd uitkijk en nooit enig risico loop. We vertrokken met negen minuten vertraging, dus om precies negen minuten over half drie. De trip boven het vasteland was enorm. Zelden heb ik zo'n weersgesteldheid meegemaakt. Tegen het aanbreken van de dag kregen we de kust en de Golf van Bengalen in zicht. Het weer bleef schitterend; ik had een uurtje liggen pitten en nam toen de knuppel van Jacky over. Plotseling begon de rechter binnenmotor te hoesten. Hij draaide onregelmatig en ik maakte me onmiddellijk bezorgd. Doch Jacky was van oordeel dat ik hem niet af behoefde te zetten. Hij was van mening, dat er vuil in de benzinetoevoer was gekomen, hoewel alles voor ons vertrek doorgeblazen en gereinigd was. Kort daarop sloeg er een vlam uit de motor. Ik zette hem af, doch het ding bleef branden en niet lang daarna vloog de rechter buitenmotor in de fik. Toen zag ik dat de toestand hopeloos verloren was en herinnerde ik me wat je gezegd had over dat waardevolle vrachtje. Ik gaf Jacky opdracht de rubberboot gereed te maken en zelf begon ik in de lading te zoeken naar het pakket van Lawrence Ravitz. Jacky stond bij de deur van de cabine, die ik geopend had, en hield zich gereed om te springen. De machine vloog zeer laag over het water en onze snelheid was tot het minimum teruggelopen

en liep nog steeds terug. Op een gegeven moment hoorde ik Jacky schreeuwen en tegelijkertijd golfde de Golf van Bengalen als een divisie Bengaalse lancers naar binnen. Ik zag niets meer, hoorde niets meer en wist een ogenblik niets meer, doch het gebrek aan verse lucht bracht me weer tot bezinning en met enige moeite wist ik de uitgang te bereiken. Toen was ik zo boven en zag Jacky in zijn rubberboot een dertig meter van me af drijven. Hij hees me aan boord en we kwamen naar de „Indor”, die met de neus onder water lag, de staart trots omhoog. De motoren brandden niet meer.

— Drijft de machine nog? vroeg Collins opgewonden.

— Neen..... hij zonk.

Bij dit antwoord wierp Stix een snelle blik op zijn mecano, die naar de grond staarde.

— Hij zonk nadat we een tijdje hadden rondgedobberd, vulde Stix aan.

— Geen explosie? vroeg Templar plotseling.

— Een ex....., begon Jack, die half overeind kwam, doch door de strenge blik van zijn kameraad weer ging zitten.

Templar grinnikte en gaf Collins een knip-oogje.

— Mag ik vragen wie deze heer precies is, Collins? vroeg Stix. Ik ben niet gewend rapport uit te brengen in het bijzijn van vreemden.

Collins hief de hand op en zei:

— Tut, tut, Herb, het feit, dat Sir Neville Carlisle uitgenodigd is om jouw verslag aan te horen is reeds een bewijs, dat hij geen vreemde van de maatschappij is. Sir Neville en ik kennen elkaar reeds vele jaren; tijdens de oorlogsjaren was Sir Neville een van de knapste agenten van de Britse Geheime Dienst. Heus, hem kun je vertrouwen.

— Mr. Collins, begon Jacky Moffit, die nogal tamelijk nerveus was, er was een explosie.....

Stix vloekte en beet op zijn lip. Collins ogen richtten zich op de jonge piloot en keken hem scherp aan. Stix trok een onverschillig gezicht en maakte een nietszeggend gebaar met de handen.

— Nou, je hoort het, Collins, zei hij. Jacky heeft zijn mond voorbij gepraat.

— Maar, verdomme nog aan toe, vloekte Collins, die nu op zijn beurt nerveus werd. Mag ik weten wat er precies gebeurd is of niet? Hoe durf je te beweren, dat Moffit zijn mond voorbij praat, wanneer hij de waarheid vertelt. Ik wist reeds lang, dat er een explosie had plaats gehad. Sir Neville, die

meerdere vliegtuigongelukken heeft meegemaakt wees me daarop.

— Er waren slechts twee personen, die van de ramp getuige waren, Collins, merkte Stix koel op. En dat waren Jacky en ik.

— Juist, mengde Templar zich in het gesprek. En Jacky Moffit geeft toe, dat er een explosie aan boord heeft plaats gevonden. Ik vraag me werkelijk af Stix, wat je er toe beweegt Lawrence Ravitz te dekken?

— Te dekken? riep Stix uit.

— Precies. Door deze explosie te verzwijgen, dek je Ravitz, die getracht heeft jullie beiden, Moffit en jou, van het leven te beroven. Hierdoor word je medeplichtige, Stix.....

Het bleef geruime tijd stil in het vertrek. Een stilte, die zwaar drukte op de bemanning van de verongelukte „Indor”. Ze keken beiden een verschillende kant op, doch geen van beiden waagde het zijn blikken op hun directeur te vestigen. Templar grijsde, terwijl hij de nog jonge Stix wat beter opnam. Hij was een stevige, goed gebouwde kerel van omstreeks vijf en dertig jaar. Zijn gelaat was door de tropenzon gebronsd en zijn zwarte krullen stonden wispelturig op zijn hoofd. Hij had dikke, borstelige wenkbrouwen, een dikke neus en donkere, volle lippen met daarachter twee rijen sterke, parelwitte tanden. Zijn handen waren ruw en smerig, met sporen van olie en vet er op. Jacky Moffit daarentegen was een geheel ander type. Ongeveer een jaar of dertig. Schraal, mager en zwijgzaam. Blonde haren, die strak naar achteren gekamd waren, en zijn handen waren schoon en keurig verzorgd.

— Ik zie niet in....., begon Stix na enige tijd.

Doch Templar onderbrak hem onmiddellijk.

— Dat is niet waar, Stix. Je ziet duivels goed in, dat je deze houding niet kunt handhaven. Ik ben er — dat zeg ik je op de voorgrond — heilig van overtuigd, dat je volkomen te goeder trouw bent, doch wat bracht je er toe die explosie te verzwijgen?

— Okay, teemde Stix, een sigaret opstekend. We dreven met zijn tweeën rond in dat rubberbootje en na ongeveer een kwartier klonk er een geweldige knal. Er spoot een soort geysers omhoog en toen we weer overeind gekrabbeld waren was de „Indor” verdwenen. Dat is alles.

— Dus toch een explosie, Stix? vroeg Collins. En wat is jouw mening over de oorzaak?

Stix grinnikte wrang en tipte de as van zijn sigaret af.

— Oorzaak? Kom, Collins, ik geloof toch dat

je voldoende vliegreuen achter je rug hebt om te weten, dat een vliegtuig, dat met zijn tanken in het water hangt niet meer kan exploderen, vooral niet wanneer er van vuur geen spoor meer te bekennen valt.

— Dus? drong Collins aan.

Stix haalde de schouders op en lachte.

— Trek je eigen conclusies, of vraag het aan Sir Neville.

— Dat is geen antwoord, Stix, zei Collins bits. Je dient er van bewust te zijn, dat dit gijntje me één half miljoen gaat kosten..... tenzij jullie de kaarten bloot legt.

— Ik heb niets verborgen, antwoordde Jack Moffit. Ik heb verteld, dat er een explosie was geweest. Meer kan ik niet zeggen. Hoogstens kan ik Herbert's mening vertellen.

— Dat zal Herbert zelf wel doen, meende Collins. Kom, Herb, wat is jouw mening over dit geval.

— Schenk me liever nog eens in, antwoordde de piloot. Wil je wel geloven, Collins, dat ik liever in de lucht zit met tien Jappen om me heen, dan te doen te hebben met een kerel als Ravitz?

— Dus je verdenkt Ravitz er van, verantwoordelijk te zijn voor die explosie? vroeg Collins.

Het bleef even stil in het privé-kantoor van de directeur van de „Asiatic Airways”. Slechts het tikken van de koperen pendule op de boekenkast verbrak de stilte.

— Ja, zei Stix toen. Ik heb er lang over nagedacht, Collins, alvorens dit oordeel definitief uit te spreken, doch volgens mij is er geen andere mogelijkheid. Nog nooit hebben we een vrachtje van een half miljoen gehad. Jij verzekert het en steekt de premie in je zak en onderweg vliegen we de lucht in. Tenminste, dat was de bedoeling geweest. Wil je geloven, dat ik blij ben, dat die twee motoren vlam gevat hebben? Als dat niet gebeurd was, Collins, hadden Jacky en ik op dit ogenblik niet hier gezeten, maar ergens in de maag van een haai, die met ons een feestmaaltijd had aangericht. Die brand in de motoren is ons geluk geweest en Ravitz' ongeluk.

— Hoe bedoel je? vroeg Collins.

— Als wij boven de Golf uit elkaar waren gesprongen, hadden jullie dan ooit geweten wat de oorzaak geweest was? Nooit, Collins. Het was bij gissen gebleven. Maar dank zij die die motor, die het verdomde, en vuur begon te spugen, weten we dat er iets in de lading was, dat explodeerde. Maar, hoe wil je het bewijzen?

Templar stond op en schonk zich eigenhandig nog een glas whiskey in. Toen bediende hij de overige drie en zei.

— Er valt nog niets te bewijzen. Maar komen zal dit bewijs. Ik wil een voorstel doen, Collins. Dit zaakje interesseert me en ik wil me er voorspannen. Dezer dagen betaal je Ravitz een half miljoen dollar uit en.....

— Maar, Neville, riep Collins wanhopig uit, waar zou ik ze vandaan moeten halen? Ik heb misschien honderd duizend dollar op de bank staan.

— Een ton heb je dus reeds. De rest betaal je met bankcrediet op onderpand van de uitkering van de verzekeringsmaatschappij. Voor hoeveel was de „Indor” verzekerd?

— Twee ton, luidde het antwoord.

— Dat was ook niet te veel, Collins, oordeelde Templar. Een DC-4 is heus wel wat meer waard. Ik krijg werkelijk de indruk, dat je er een hekel aan had om verzekeringspremies te betalen. Is dat juist?

Collins haalde de schouders op.

— Goed, zelf heb je een ton contant, twee ton van de verzekering en die andere twee ton zal je bank je geven op onderpand van je overige toestellen. Mocht het niet gaan, dan help ik je aan het resterende bedrag. Hoofzaak is, dat Ravitz zijn half miljoen krijgt en geen argwaan. In het officiële rapport voor de Commissie van Onderzoek laat je vermelden, dat er brand is uitgebroken in een van de motoren en daardoor de machine in zee gestort is. Er wordt met geen woord melding gemaakt van een explosie of iets van die aard. Hierdoor zal Ravitz nogmaals een verzekerde zending met een van je toestellen meegeven. Waarschijnlijk zal hij zelfs wat meer premie betalen. Maar, ik wens, dat je in een dergelijk geval zult eisen, dat je het pakket in kwestie onderzoekt en je van de inhoud overtuigt.

— Maar dat heb ik ditmaal ook gedaan, Neville, antwoordde Collins. Voordat ik hem de polis gaf, heeft hij me het pakket geopend en de inhoud getoond. Er zat een groot aantal geslepen diamanten in en hij toonde me de verklaring van een makelaar, waarin stond, dat de partij iets meer dan een half miljoen dollar waard was.

— Dan zijn de pakketten verwisseld, concludeerde Templar. In elk geval zijn er niet voor een half miljoen dollar diamanten naar de zeebodem gegaan. Geloof dat maar niet.

— Maar wat moeten we doen als Ravitz ons weer een pakket geeft?

— Inhoud controleren, polis opmaken, premie verhogen en vervoeren. Maar..... met je Catalina-vliegboot. Waarschijnlijk gaat zijn volgende pakket weer naar Rangoon. Laat het pakket in de Catalina, laat Stix hem besturen en laat de rest aan mij over. Ik volg je Catalina met mijn eigen machine en op zee onderzoeken we de lading en het pakket van Ravitz.

— Het is me nog niet helemaal duidelijk, Neville, zei Collins, maar ik weet wat je tijdens de oorlog waard was en daarop zal ik dus maar vertrouwen.

— Heus, Collins, je zult er geen spijt van hebben. Oplichters dienen opgelicht te worden en wanneer je nu een half miljoen zult moeten betalen, dan krijg je dat dubbel en dwars terug. Let maar op mijn woorden.

— U vraagt helemaal niet of ik eventueel bereid zou zijn, voor de tweede maal een pakket van Ravitz mee in de machine te nemen, merkte Stix op.

Templar hief zijn glas op en glimlachte breeduit.

— Dat hoef ik ook niet, Stix. Ik weet wel zeker, dat jij niets liever zou willen, dan Ravitz gegrepen te zien. Dat is overduidelijk in je ogen te lezen.....

- 0 -

HOOFDSTUK III.

Waarom Ravitz zich vergenoegd in de vette handen wreef en de „Dakka” niet in staat was de vracht naar Rangoon te vervoeren.

Lawrence Ravitz grijnsde tevreden, terwijl hij zich vergenoegd in de handen wreef. De bril met de dikke, bolle glazen danste lichtelijk op het, ronde mopsneusje, dat het middelpunt van zijn vette, glimmende gezicht aangaf. De oren, die veel weghadden van koolbladeren, stonden tamelijk naar buiten en schenen soms even te klapperen. Dat kon natuurlijk ook verbeelding zijn, dacht Collins.

Phil Collins had Lawrence Ravitz de volgende morgen in diens villa op Malabar Hills een bezoek gebracht, teneinde hem een chèque te overhandigen voor een bedrag van \$ 500.000. Het was een voldongen feit, dat de „Indor” met de gehele lading naar de diepte verdwenen was en het pakket van Ravitz was dus eveneens voor goed verloren gegaan.

— Eh....., begon Ravitz, de bank zal toch

geen moeilijkheden maken bij de uitbetaling, niet, Mr. Collins?

— De chèque is gedekt, Mr. Ravitz, luidde Collins rustige antwoord.

— O ja, vanzelfsprekend..... natuurlijk..... daar heb ik trouwens geen moment aan getwijfeld.....

Hij vouwde de chèque keurig netjes op en legde hem in zijn portefeuille.

— Wat ik zeggen wilde, Mr. Collins, vervolgde hij dan. De bestelling, welke ik uit Rangoon ontvangen heb zal te allen tijde uitgevoerd dienen te worden. Er zal dus niets anders opzitten dan dat ik onmiddellijk een nieuwe partij tracht te kopen, welke ik onmiddellijk naar Mr. Lehman in Rangoon zal afzenden. Zoudt u — niettegenstaande deze ramp — het vervoer op zich willen nemen?

Collins' ogen schitterden een ogenblik. Zijn gezicht verried evenwel niet de minste emotie en met een volmaakt kalme stem antwoordde hij:

— Heel graag zelfs, Mr. Ravitz. Het zou wel zeer toevallig zijn wanneer onze maatschappij twee maal achtereen getroffen zou worden door een dergelijke ramp. Wilt u deze partij diamanten eveneens verzekerd hebben?

— Vanzelfsprekend, antwoordde Ravitz. Laten we zeggen voor een gelijkloidend bedrag..... vijf honderd duizend dollar. Ik zal u zo snel mogelijk de partij tonen, benevens de verklaring van de makelaar. Wilt u de polis maar vast op laten maken? Wanneer hebt u weer een toestel voor Rangoon?

— Morgenavond, antwoordde Collins. De „Dakka” zal om half drie vertrekken.

— Uitstekend. Ik zal trachten morgen in de loop van de dag met alles op uw kantoor te zijn, Mr. Collins. Het was me zeer aangenaam. Ik hoop nog lange tijd zaken te kunnen doen met uw maatschappij. Ik ben werkelijk uiterst tevreden over haar coullance.....

Bij deze woorden liep hij naar de deur van zijn werkkamer, opende deze en stak Collins de hand toe. De directeur van de „Asiatic Airways” nam afscheid van de zakenman en verliet de villa, waarna de huisknecht de voordeur achter hem dicht deed. Terwijl hij met zijn wagen door de enorme tuin reed, die het buiten omgaf, ontdekte hij, dat Ravitz allerlei veiligheidsmaatregelen had getroffen teneinde indringers op een respectabele afstand te houden. In de eerste plaats was het hele buiten omgeven door een betonnen muur van ongeveer twee meter hoogte. Tussen struiken ontwaarde

hij elektrische draden, evenals op de muur en langs het ijzeren hek, waardoor hij het buiten verliet.

Ravitz scheen zich niet erg op zijn gemak te voelen en behoefte te hebben aan een strenge bewaking. Het was hem ook opgevallen, dat hij tijdens het onderhoud met Ravitz, steeds bloedhonden had horen janken. Waarschijnlijk lag er een koppel in de hokken aan de ketting, en werden zij na het vallen van de duisternis losgelaten om in de tuinen rond te dwalen. Hij keerde in snelle vaart terug naar zijn kantoor en besteedde geruime tijd aan het opstellen van een speciale polis, waarop de nieuwe partij diamanten van Ravitz verzekerd moesten worden. Vervolgens had hij een onderhoud met Herbert Stix en Jack Moffit aangaande de tocht naar Rangoon, die de volgende avond zou plaats hebben.

En tegen vier uur in de middag had hij een ontmoeting met John Templar in de bar van het Hotel Imperial.

— Het is precies zoals je voorspeld hebt, Neville, zei Collins.

— Heeft Ravitz een nieuwe partij laten verzekeren? vroeg Templar voldaan.

— Ja. Voor een half miljoen. Morgen krijg ik de spullen aan. Kom nu maar voor de dag met je plannetje.

En dat deed Templar. Hij vertelde Collins uitvoerig op welke wijze hij van plan was Lawrence Ravitz te ontmaskeren en naar mate hij met zijn uiteenzettingen vorderde klaarde het gezicht van Phil Collins op.

— Dat is werkelijk geniaal bedacht, riep hij enthousiast uit. Denk je dat het slagen zal?

— Als zich geen complicaties voordoen, slaagt het gewis en zeker, meende Templar. En bovendien is er geen andere mogelijkheid: we moeten slagen, ter wille van jouw half miljoen en het leven der jongens, Stix en Moffit. Mislukt het, dan kost het je nog een half miljoen en kun je beter dienst gaan nemen in het leger.....

—o—

De volgende dag verscheen Lawrence Ravitz in het privé-kantoor van Phil Collins met een vierkant pakket onder zijn arm. Hij plaatste het op de grote, langwerpige tafel en opende het deksel. Collins werd bijna verblind door het onophoudelijk fonkelen van de enorme diamanten, die aan hem ten toon gespreid werden. Het was een kapitale partij en de meeste stenen waren niet lichter dan één karaat.

— Dat is de partij, Mr. Collins, verklaarde Ravitz. Ik heb deze wel niet zo goedkoop op de kop kunnen tikken als de vorige, maar er zit voldoende winst in om iets meer te kunnen betalen. Hebt U de polis gereed? Hier is de officiële verklaring van de makelaar, die de partij vanmorgen getaxeerd heeft.

Gedurende het volgende uur werden alle formaliteiten vervuld. Handtekeningen werden gezet en Collins ontving een chèque voor vijf en zeventig duizend dollar als premie voor de verzekering van de stenen. Toen verlieten de beide mannen het gebouw van de maatschappij en reden zij naar het vliegveld om de partij bij de douane uit te klaren en te laten verzegelen. Een douane-beambte nam de doos mee en bracht hem naar de postloods, die weer zorgvuldig afgesloten werd.

Toen bood Ravitz Collins een borrel aan en Collins nam zijn klant mee naar de bar van het Hotel Imperial, waar Templar juist in gezelschap van Maryse een koele dronk gebruikte.

— Mag ik je even voorstellen aan Mr. Ravitz? zei Collins tot Templar, nadat deze hem aan Maryse had voorgesteld.

— Dit is Sir Neville Carlisle, Mr. Ravitz..... en Miss Choisy.....

Er werden over en weer handjes gedrukt en de kellner bracht diverse dranken.

Om zeven uur ging het gezelschap uiteen.

— 0 —

Kort na middernacht schoof een donkere gedaante aan de achterzijde langs de postloods. Hij bleef voor de deur staan en haalde een klein, nikkelen apparaatje uit zijn zak. Een langwerpige deel van dit instrumentje verdween in het sleutelgat en vervolgens draaiden lenige vingers aan een kleine knop. Templar's oren waren tot het uiterste gespannen en aandachtig luisterde hij naar elk geluid, dat zijn trommelvliezen deed trillen. Kort daarop weerklonk een zachte klik en draaide de deur naar binnen open. Behoedzaam sloop Templar door de schemerige ruimte in de richting van een der hoeken, waar de paketzendingen lagen opgestapeld. Bij het bord „Rangoon” bleef hij staan. Het licht van het vliegveld scheen door de getraliede vensters naar binnen en maakte het Templar mogelijk zonder hulp van zijn zaklantaarn te werken.

Zorgvuldig onderzocht hij ieder pakket, totdat hij de naam van Ernst Lehmann las. Hij grijsde en zijn ogen schitterden veelbetekend. Hij trok zich met het pak terug in een van de verste

hoeken van de loods en hurkte in de nabijheid van een venster neer. Snel onderzocht hij het douanezegel, dat hij onmiddellijk daarop verbrak. Hij wikkeld voorzichtig het papier van de doos af en lichtte de deksel op. Zelfs bij het zwakke schijnsel dat door de vensters naar binnen viel, fonkelden de diamanten op ongekende wijze. Templar kneep de ogen tot kleine spleetjes en staarde een ogenblik in vervoering gebracht naar deze kapitale schat.

Doch lang gunde hij zich niet de tijd hier toe. Snel verdeelde hij de inhoud van de doos over de zakken van zijn jas en broek en stopte vervolgens enkele stenen en kranten in de doos, teneinde het gelijke gewicht weer terug te krijgen. Zorgvuldig wikkeld hij het papier weer om de doos, bond de touwen er omheen en bracht heel nauwkeurig het douaneloodje weer op zijn plaats. Toen borg hij de doos weer onder de andere pakketten op de stapel.

Even wierp hij een blik om zich heen, toen sloop hij snel naar de deur en verliet de loods, die hij weer keurig afsloot.

Hij liep de poort uit en stapte in de wagon, welke Collins te zijner beschikking had gesteld. Een kwartier later zat hij in de flat van Collins en stortte de waardevolle inhoud van zijn zakken neer op een klein perzisch kleedje, dat op een der tafeltjes lag.....

- 0 -

Ongeveer een uur nadat Templar de loods op het vliegveld verlaten had vervoegde zich een tweede gedaante aan de achterdeur. Ook deze persoon verdween naar binnen, doch kwam er een kwartier later met een pakket onder de arm weer uit. Snel sloop hij weg en verdween in de duisternis. Doch een half uur later meldde hij zich aan, bij het buitenverblijf van Lawrence Ravitz. De huisknecht bracht de bezoeker rechtstreeks naar de ruime bibliotheek, waar Ravitz met een grote sigaar in het hoofd zat te wachten. Op zijn bolronde glimmend gezicht, lag een grijs van voldoening en zijn kleine oogjes schitterden hevig achter de dikke brilglazen.

— Kom binnen, Ramchand, sprak Ravitz, een beetje uit zijn liggende houding overeind komend.

De Indiër sloop geruisloos over het dikke tapijt de kamer binnen en plaatste het pakket op het tafeltje voor de rijkaard. Deze had inmiddels een klein mesje te voorschijn gehaald en sneed nu met enkele korte rukken de tou-

wen door. Snel en met veel gekraak en geritsel wikkeld hij het bruine papier van de doos af en lichtte de deksel op.

De woorden, die toen tegen de wanden van de bibliotheek afketsten, zijn werkelijk niet voor herhaling vatbaar. Lawrence Ravitz trok de bril van zijn ogen en graaide met zijn vette handen in de doos, doch slechts om er een paar bakstenen uit op te diepen. Hij vloekte als een bezetene en schold de Indiër uit voor alles wat mooi en lelijk was.

— Ze zijn ons voor geweest, Ramchand, brulde hij. Je bent te laat gekomen ezelsveulen.

— Maar, heer.....

— Houd je vieze kiezen op elkaar, ellendeling, tierde de millionnair, zie je dan niet wat voor een poets ze ons gebakken hebben. Waar zijn de diamanten? Verdwenen zijn ze, stenen zitten er in, voor een waarde van nog geen shilling.....

Met een woedend gebaar sloeg hij de doos van de tafel en begon ziedend van woede door de bibliotheek te ijsberen.

— Te pakken hebben ze ons, siste hij, ze hebben me door..... ze verdenken me..... en nu staat dat stomme pakket met die tijdbom in de loods..... en straks zullen ze het vinden.....

Plotseling stond hij stil en keek de Indiër strak aan in de zwarte ogen.

— Ramchand, siste hij, je gaat als de bliksem terug naar het vliegveld en haalt die doos weg. Slinger hem in de zee of houd hem vast en spring er mee van een toren maar haal dat ding weg uit de loods.

— Maar..... maar.....

— Niets te maren, Ramchand, je gaat terug en haalt die doos op. Begrepen.

— Maar het is al te laat, heer.....

— Wat?? Te laat??

Ravitz wierp een blik op de grote staande klok en zijn gezicht verbleekte.

— Vijf minuten voor half drie....., zei hij schor. Over vijf minuten zal de „Dakka” opstijgen met een tijdbom aan boord..... tenzij ze hem niet meegenomen hebben.....

Hij liep naar het telefoontoestel en belde het nummer van het vliegveld.

— Verbindt u mij onmiddellijk met de commandotoren, beval hij de telefoniste.

Er volgde een gekraak in de hoorn en even later klonk de stem van Mr. Berry, de havenmeester.

— Hallo, commandotoren vroeg Ravitz.

— Daar spreekt u mee, antwoordde Berry.

— U spreekt met Lawrence Ravitz, sir. Kunt u mij ook zeggen of het postvliegtuig naar Rangoon op tijd zal vertrekken?

— Weet u niet welk toestel, sir? vroeg Berry.

— De „Dakka” van de „Asiatic Airways”.

— Dat zal precies half drie vertrekken, sir, dus over..... anderhalve minuut.....

— O..... prachtig..... dank u....., antwoordde Ravitz nauwelijks hoorbaar, en hij liet de hoorn op het toestel vallen.

Peinzend liep hij terug naar zijn fauteuil en liet zich er in vallen, terwijl hij afwezig naar de Indiër bleef kijken.

— Dat..... is..... heel..... gevaarlijk..... Ramchand, mompelde hij zachtjes. Als ze het pakket, dat jij in de loods geplaatst hebt, niet meenemen en het door de douane of door de politie laten openen, zullen ze de tijdbom ontdekken. En wat zullen ze dan denken? Dat ik de vorige zending ook.....

Als door een giftige slang gebeten vloog hij overeind en greep Ramchand bij de smalle schouders. Hij schudde de man door elkaar en schreeuwde:

— Maar nu begin ik pas te begrijpen, dat ze me al lang door hebben, kerel. De „Indor” verongelukte doordat het pakket explodeerde, maar hoe is het dan mogelijk, dat die twee kerels terug kwamen zonder een schrammetje op hun gezichten? Ze spraken over een brandende motor en dat ze in zee gestort zijn. Maar wie zegt mij, dat ze niet in de lucht uit elkaar gesprongen zijn? Ik word gek..... ik word gek.....

Plotseling rinkelde de telefoon. Ravitz stormde op het toestel af en greep de hoorn.

— Hallo, met Ravitz, hijgde hij.

— Mr. Ravitz, zei een kalme mannenstem, u spreekt met Berry, de havenmeester van het vliegveld. Belde u mij enkele ogenblikken geleden niet op om te vragen of het postvliegtuig naar Rangoon op tijd zou vertrekken?

— Ja..... ja..... vertrekt het niet op tijd?

— De „Dakka” heeft motorpech, Mr. Ravitz, doch de „Asiatic Airways” gaf me de verzekering, dat de post inderdaad vannacht nog op weg gaat naar Rangoon.

— Met een andere machine?

— Waarschijnlijk wel, Mr. Ravitz. Meer is mij niet bekend.

— Oh..... ik dank u, Mr. Berry..... Ik dank u voor de moeite.....

Hij hing weer op en keek naar de klok.

— De „Dakka” heeft motorpech, herhaalde

hij, maar de post zal met een andere machine vervoerd worden. Zou er nog tijd zijn?

Hij keerde terug naar het toestel en draaide een nummer. Hij wachtte geruime tijd, doch toen hij geen gehoor kreeg drukte hij op de haak en nam het telefoonboek. Hij bladerde er enkele ogenblikken in en draaide het nummer van de woning van Phil Collins.

— Mr. Collins, u spreekt met Ravitz, zei hij, toen de directeur van de luchtvaartmaatschappij aan de lijn kwam. Ik verneem zojuist van de havenmeester, dat de „Dakka” motorpech heeft en vannacht niet kan vertrekken. Is dat zo?

— Ja, inderdaad, Mr. Ravitz, antwoordde Collins. Maakt u zich bezorgd over u zending voor Rangoon?

— Om u de waarheid te zeggen wel. Juist belde Mr. Lehmann mij vanuit Rangoon op en vroeg mij of hij er op kon rekenen, dat de zending morgen voor de middag bij hem in huis zou zijn.

— Laat ik u dan onmiddellijk gerust stellen, Mr. Ravitz. Uw zending zal op tijd worden afgeleverd. Alle vracht en post van de „Dakka” is reeds overgebracht naar de zeehaven en overgeladen in onze Catalina-vliegboot, die over ongeveer een half uur zal vertrekken. Heus, u behoeft zich geen zorgen te maken.....

Ravitz hing op en was ten einde raad. Hij tolde als een dronkeman door de bibliotheek en sloeg ieder ogenblik met zijn gebalde vuist op de tafel.

Ramchand stond er zwijgend bij en volgde de bewegingen van zijn opdrachtgever met bange ogen en een angstig hart.

— Verloren, Ramchand, zuchtte de Amerikaan. Totaal verloren. Er is nog een hoop, dat de vliegboot in de lucht uit elkaar springt. Dan kunnen ze tenminste niets bewijzen. Maar toch zal ik dan een half miljoen kwijt zijn.....

— Wat u met de vorige affaire verdient hebt, merkte Ramchand voorzichtig op.

— Ja, precies. Dus alle moeite voor niets. Maar ook dat kan me niets schelen, als ze me maar met rust laten. Ik vind er wel weer iets anders op. Als ik maar vind wie die doos met diamanten gestolen had.....

- 0 -

De post van de „Dakka” werd om precies half drie inderdaad onder douane-bewaking overgeladen in een auto van de posterijen, die de hele zending naar de haven van Bombay zou

brengen, waar de Catalina-vliegboot gemeerd lag.

Slechts gezagvoerder Stix en de mecano Moffit waren er namens de maatschappij bij aanwezig en in een particuliere wagen volgden zij de postauto naar de haven.

De lading werd overgebracht en in de vliegboot geladen en toen de postauto weer verdwenen was zei Stix:

— Ik weet het niet, Jacky, maar ik voel me niets op mijn gemak. Denk je werkelijk, dat er een bom in de lading zit?

— Ik weet het niet. Als we met overladen geholpen hadden waren we er wel achter gekomen, maar de postbeambten hebben alles zelf gedaan. Het wachten is nu maar op Collins.

Collins en Templar, die voor deze gelegenheid vergezeld werd door zijn trouwe vriend en helper, James Parker, arriveerden enkele ogenblikken later.

— Alles overgeladen? vroeg Collins.

Stix knikte en wees veelbetekenend naar de vliegboot, die rustig op de golfjes op en neer deinde.

— All right, zei Templar toen. Dan zullen we aan boord gaan om het pak van Ravitz te zoeken. Kom, James. Ga je mee Collins?

Vijf mannen klauterden even later via de drijvers aan boord van de Catalina-vliegboot. Systematisch werden de pakketten onderzocht en na een kwartier liep James met een pakket onder de arm naar het midden van de cabine.

Hij hield het aandachtig tegen zijn oor en luisterde.

De andere vier mannen waren opgehouden met hun werk en keken naar de reus.

— Is dat het pakket, James? vroeg Templar.

Deze knikte en trok een veelbetekenend gezicht.

— Pakket met helse machine er in, bromde hij. Je kunt duidelijk de klok horen tikken.

Templar stond onmiddellijk naast zijn bediende en nam het pakket van hem over. Ook hij constateerde het tikken van de klok. Toen keek hij naar de anderen.

— Is het..... een bom? vroeg Collins, die zich langzaam in de richting van de deur bewoog.

— Ja, antwoordde Templar. Blijven jullie hier. Ik ga naar de steiger om hem te demonteren. Als we hem laten springen is er geen bewijs meer.

Templar daalde op de drijvers en liep de steiger op, doch James volgde hem op de voet.

Gezamenlijk pakten zij de doos uit het papier. Er kwam een kartonnen doos te voorschijn, die een blikken trommel bleek te bevatten. Met een zakmes, waaraan zich een blikopener bevond, need Templar de deksel weg en tilde deze op. Voorzichtig tilde hij het projectiel met de daaraan bevestigde klok er uit en zetten hem op de steiger. Toen schroefde hij de klok los van het projectiel en zette deze stil. De wekker stond op acht uur. Vervolgens schroefde hij de koperen dop van de bom en trok de springstof er uit, die hij in zijn zak liet glijden. Daarna plaatste hij bom en klok weer in de doos en maakte deze dicht.

— Wat het niet verstandiger geweest de politie in deze zaak te kennen, sir? vroeg James. Toen het pakket nog in het vliegtuig stond was het een bewijs, nu zal Ravitz kunnen zeggen, dat wij hem het slachtoffer willen laten zijn van een intrige. We zouden dit pakket zelf ook hebben kunnen maken.

Templar schudde het hoofd en stond op.

— Neen, James, antwoordde hij, de politie kan nog niet in deze zaak gekend worden. En bovendien zal Ravitz niet ontkennen, dat hij het pakket met de diamanten heeft laten verwisselen tegen een pakket met een helse machine er in. Hij zal rare ogen opzetten wanneer we hem de doos onder de neus houden.

— Bent u van plan naar hem toe te gaan, sir?

— Vanzelfsprekend, James, en jij gaat mee, tenzij.....

— Neen, sir, het spreekt van zelf, dat ik met u mee ga, antwoordde de trouwe bediende, die zijn meester nooit in de steek zou laten en zelfs bereid was voor hem te sterven.

— Kom, we zullen Collins en de andere laten weten, dat het gevaar voorbij is. De vliegboot moet onmiddellijk vertrekken anders komt de post en de vracht te laat in Rangoon aan.

Ze liepen de steiger over en gingen de zilveren watervogel binnen, waar Collins, Stix en Moffit in angstige spanning hadden zitten wachten. Templar opende de doos en toonde hen de inhoud.

— Dus toch....., zei Collins.

— Had je dan iets anders verwacht? vroeg Templar. We wisten, dat er geen diamanten in konden zitten. Wat zou ze dus anders kunnen bevatten dan explosieve stof met een wekker?

— Niet om wat te zeggen, Collins, merkte Stix op, maar zouden we er niet vandoor gaan.

Het is al over half vier en we zijn dus reeds meer dan een uur over tijd.

— Okay, boys, antwoordde Collins. Wij gaan van boord en jullie kunnen opstijgen.

Templar, James en Collins verlieten de Catalina-vliegboot, gingen de steiger over en juist toen ze in Collin's wagen wilden stappen sloegen de motoren van het watervliegtuig aan. Het taxiede langzaam over de golven naar het ruime sop en de propellers begonnen op topcapaciteit te draaien. Als een race-boot scheerde het over het donkere water en kort daarop verhief het zich statig omhoog en verdween tegen de achtergrond van de donkere hemel.

Collins had de auto inmiddels gestart en reed langs de haven in de richting van de binnenstad.

— Ik vraag me nog steeds af, Neville, begon hij, hoe je Ravitz er in wilt laten lopen. Wat voor bewijzen hebben we nu nog? Ravitz zal alles ontkennen, uiterst verbaasd doen en me nog eens voor een bedrag van een half miljoen dollar aanspreken.

— Maak je niet bezorgd, Phil, antwoordde Templar. Ik geef toe, dat Ravitz hoogst verbaasd zal zijn, doch gelegenheid om iets te ontkennen zal hij niet krijgen en wat die tweede half miljoen betreft, nou, wees daar maar niet bang voor. Ik geloof eerder, dat we een aardige kans hebben om hem een been uit te trekken. In de eerste plaats ben je voor dat eerste half miljoen reeds gedekt door de diamanten, die ik bij je gedeponeerd heb.

— Wil je soms naar hem toe gaan? vroeg Collins.

— Inderdaad, luidde het bevestigende antwoord van de avonturier. Ik ben van plan Ravitz een bezoek te brengen en een onderhoud met hem te hebben. Ik heb er zo'n idee van, dat hij zich niet erg op zijn gemak zal voelen tijdens dit onderhoud. Weet je waar Ravitz woont?

— Ja, in Malabar Hills. Wil ik je er naar toe brengen?

— Graag, dat bespaart me een taxi. Het lijkt me zelfs verstandiger, dat jij en James in de wagen op me blijven wachten tot ik weer terug ben. Volgens jou is zijn landhuis door allerlei veiligheidsmaatregelen verdedigd en je kunt nooit weten wat voor een poets hij me zal proberen te bakken wanneer hij zich in het nauw gedreven ziet.

— Ik vind het best. Laten we afspreken, dat we op een honderd meter afstand blijven wacht-

ten, stelde Collins voor. We geven je bijvoorbeeld een uur de tijd. Ben je dan nog niet terug, dan alarmeren we de politie.

— Hoe kom je daar bij? riep Templar geërgerd uit. Politie? Daarmee zou je voor ons alles bederven en Ravitz in de kaart spelen. Jij, Collins, jij staat je mannetje toch, niet? Je hebt tijdens de oorlog toch voldoende meegeemaakt om niet bevreesd te zijn voor Ravitz en zijn troep, wel?

— Ik heb zelfs nog een klein, automatische pistool bij me, antwoordde Collins. Dat draag ik al sedert de Engelsen hier weg zijn.

De wagen van Collins verliet de stad en zwenkte langs de kust in de richting van de heuvels, die zich tegen de donkere achtergrond verhieven. De weg begon nu langzaam te stijgen en ver beneden hen zagen ze de schuimende koppen van de golven.

— Zijn villa staat op een van de hoogste punten van Malabar Hills, zei Collins enkele ogenblikken later. Vanuit zijn woning heb je een betoverend uitzicht over de Arabische Zee en het eiland.

— Is Ravitz niet getrouwd? vroeg Templar plotseling.

— Om je de waarheid te zeggen weet ik dat niet, antwoordde Collins. Niemand weet trouwens veel van hem. Iedereen kent hem als een zeer rijk en handig zakenman, die al menig klein handelaartje tot de bedelstaf heeft gebracht. Hij heeft zo goed als geen scrupules en gaat over lijken als hij geld ruikt.

De limousine minderde vaart en stopte even later langs de kant van de straatweg. Collins stapte uit, gevolgd door Templar en James.

— Zie je dat huis met dat rode dak? vroeg Collins.

— Met die betonnen muur er omheen?

— Precies. Daar woont Ravitz. Veel succes...

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk (voor België 4.50 frank.)

Zendt een postwissel met een opgaafe van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF, - DEN HAAG

Spuistraat 9 - Telefoon 114096 Giro 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Kortemarkstraat 18 - Tel 95895 - P. C. 403672

HOOFDSTUK IV.

Waarom Ravitz niet erg goed tot een besluit kan komen en James even de indruk wekt met vriend Collins „haasje-over" te spelen.

Lawrence Ravitz zat in zijn werkkamer ach-

ter het enorme, gebeeldhouwde bureau. Achter hem stond een zware brandkast, de dikke, stalen deur wijd open. Op het blad van het bureau lagen ettelijke stapels bankbiljetten van verschillende nationaliteit.

Ravitz telde ze en schreef regelmatig een bedrag op een stuk papier. Na verloop van tijd telde hij de stapeltjes, schreef het totaal op en leunde achterover. Hij zat in hemdsmouwen, zijn boord stond open en op de grond lag een zijden das. Van het opgeblazen gezicht gutste het zweet tappelings omlaag.....

— Negen honderd duizend dollar, mompelde hij. En vier en zeventig duizend pond sterling... Twee honderd duizend Rupies.....

De rest van zijnwoorden was onverstaanbaar, doch zijn dikke lippen bleven bewegen, terwijl zijn ogen koortsachtig over de stapeltjes papier gleden. Zijn dikke vingers trommelden nerveus op de leuning van zijn fauteuil en het bloed klopte tegen zijn slapen.

Ravitz bereidde zich voor op een vlucht. Doch de moeilijkheid school in de grote hoeveelheid geld, welke hij met zich mee wilde nemen. Hoe kreeg hij al dat bankpapier ooit het land uit. Zou hij het met Collins op een accoordje kunnen gooien? Zou Collins hem met een van zijn vliegtuigen clandestien het land uit willen brengen? Collins..... de tijdbom in de vliegboot.....

Ravitz werd met de minuut zenuwachtiger. Was het eigenlijk wel verstandig om te vluchten. In een overhaaste vlucht school veelal een bekentenis, had hij altijd gezegd. Maar zelf stond hij toch maar op het punt om deze bekentenis af te leggen.

Plotseling stond hij op, greep de stapels bankbiljetten en slingerde ze woedend in de brandkast, die hij daarop zorgvuldig afsloot.

— Neen, zei hij dan. Ik blijf en we zullen de eventuele moeilijkheden het hoofd bieden. Wat kunnen ze eigenlijk bewijzen? De douaneautoriteiten hebben vastgesteld, dat de diamanten in de doos zaten, ze hebben het pakket verzegeld en zelf naar de postloods laten brengen. Wat er daarna met het pakket gebeurd is niet mijn zaak.....

Hij voelde zich plotseling aanmerkelijk rustiger en schonk zich een whiskey-soda in. Langzaam dronk hij het geestrijke vocht op en ging voor een enorme kaart van India staan. Zijn blik gleed over het puntige schiereiland van Voor-India en volgde de route, die de vliegboot van de „Asiatic Airways” zou volgen. Boven de Golf van Bengalen bleef zijn blik op een bepaald punt rusten. De wekker in de tijdbom stond op acht uur.....

Hij keek op zijn horloge en constateerde, dat het vier uur was. Dus nog vier uren zou hij moeten wachten, of misschien wel twaalf alvorens iets bekend zou worden over de ramp. Als de vliegboot zou exploderen was alle gevaar geweken. Bewijzen waren er dan niet meer en met een doodleuk gezicht zou hij opnieuw een half miljoen dollar gaan innen. En wanneer Collins niet zou kunnen betalen, zou hij — Ravitz — wel bereid zijn betaling te accepteren in de vorm van aandelen in de luchtvaartonderneming. Dat zou nog veel mooier zijn voor zijn plannen. Grootste aandeelhouder van een luchtvaartmaatschappij. Wat zou er op die manier niet te verdienen zijn met smokkelhandel?

Van Bombay uit zou hij geheel Zuid-Oost-Azië kunnen bestrijken. Hij zou een begin kunnen maken met zijn reeds lang voorgenomen handel in verdovende middelen; hij zou steun kunnen geven aan opstandelingen in welke gebieden van Azië dan ook. Als het maar geld opleverde.....

Hij wreef zich vergenoegd in de handen en ijsbeerde zijn werkkamer op en neer, grote plannen uitwerkend.....

— Neen, Collins zou niet voor de tweede keer een half miljoen dollar kunnen betalen. Welke maatschappij had zo maar een miljoen in de bank liggen? Het zou Collins ondergang zijn, tenzij.....

Tenzij er natuurlijk iets verkeerd zou gaan. Maar wat zou er verkeerd moeten gaan? Was het de eerste keer ook niet schitterend gelukt? Behalve dan, dat iemand deze keer de diamanten achterover gedrukt had. En wie kon dat gedaan hebben. Was het zuiver toeval dat de een of andere juwelendief had vernomen, dat hij — Ravitz — dimanten met de „Asiatic Airways” verzond? Of moest men de dief toch in de onmiddellijke omgeving van Collins zoeken?

Voor de fluwelen gordijnen, die voor de brede terrasdeuren hingen, bleef hij een ogenblik staan, starend naar het zachte rood van de dikke stof. Toen nam hij zijn rechter hand uit de

zak van zijn broek en schoof de gordijnen open om een blik te werpen op de Arabische Zee, die aan de voet van de rots waarop zijn landhuis gebouwd stond, voorbijspoelde. Hij kneep de ogen iets toe om beter te kunnen zien in de duisternis daar buiten en deed toen een stap achteruit. Zijn gezicht had een complete verandering ondergaan. Het stond vertrokken in een panische angstuitdrukking, zijn ogen puilden welhaast naar buiten en zijn onderkaak was omlaag gezakt. Gedurende enkele ogenblikken bleef hij zo staan, zijn blikken gefascineerd gericht op dat ene punt, daar buiten...

- 0 -

Templar grinnikte, gaf Collins en James een knipoogje en wandelde langzaam in de richting van het landhuis, dat een honderd meter verderop lag. Hij zag de ruim twee meter hoge, betonnen muur en het koperen hek, dat afgesloten en met alarmdraden beveiligd was. Ongetwijfeld dat er op de muur eveneens alarmdraden liepen, die bij de minste, geringste aanraking de alarmbellen in het huis in werking zouden stellen.

De enige moeilijkheid nu was nog slechts hoe hij aan de andere zijde van de muur zou kunnen komen. Zeker, hij had verschillende werktuigen bij zich, welke onontbeerlijk waren voor een beroepsinbreker, doch een alarminstallatie was iets, wat hem altijd respect had ingeboezemd.

Rustig liep hij langs de muur om het hele landgoed heen, en bleef aan de achterzijde staan. Hij stond nu met zijn gezicht naar de achterzijde van het huis gekeerd en met zijn rug naar het eiland, dat zich aan zijn voeten uitstrekte. Hij zag van hieruit de lichten van Bombay, op enkele kilometers afstand. Het huis was geheel in donker gehuld, althans de eerste verdieping, want de muur belette hem de parterreverdieping te zien.

Even betastte zijn vingers de muur, toen nam hij uit de binnenzak van zijn regenjas een langwerpige instrument. Aan het uiteinde zat een soort mes van ongeveer twintig centimeter lengte. De punt van dit mes plaatste hij loodrecht op de muur, ter hoogte van zijn heupen. Vervolgens drukte hij op een knop en even later begon het instrument licht te trillen en weerklonk een zacht zoemend geluid, alsof iemand een bij in een lucifersdoosje gevangen hield.

Het mes maakte een draaiende beweging,

doch met een dermate grote snelheid, dat het op een slanke, puntige priem geleek, die zich snel in de muur drong. In feite, was dit instrument niets anders dan een door atoom-energie gedreven zware boor, welke Templar eigenhandig had geconstrueerd, en die zich in minder dan geen tijd een weg baande door het meest verharde staal of beton.

Terwijl het stalen mes constant draaide beschreef Templar er een cirkel mee met een doorsnede van ongeveer zestig centimeter. Het beton verpulverde en werd door de zachte zee-wind weggevaagd. De boor deed bijna geruisloos en snel haar werk en geen tien minuten later was er in de muur een keurig rond gat ontstaan, groot genoeg om een breedgeschouderde man door te laten.

Templar veegde het gruis van de boor af met zijn zakdoek, stak hem daarop in zijn binnenzak, nam het pakket, dat hij op de grond gezet had, weer op en kroop door het gat. Een kwart seconde later stond hij in de tuin van Ravitz' landgoed en niet voordat hij met een afgeschermd lantaarn de grond voor zijn voeten had onderzocht liep hij voorwaarts. Herhaaldelijk stapte hij voorzichtig over een nauwelijks zichtbare elektrische draad, die goed verborgen onder laag hangende bladeren van planten doorliep. Eindelijk bereikte hij een open grasvlakte en snel liep hij toen naar de voorzijde van het huis.

Duidelijk hoorde hij het bruisen van de branding tegen de rotsen, een geluid dat hem uiterst welkom was omdat het ieder door hem gemaakte geluid overstemde. Hij sloop langzaam in de richting van het terras. Daar bevonden zich twee brede deuren, die door zware gordijnen waren afgeschermd. Doch door een zeer smalle kier viel een streep licht naar buiten.

Op zijn tenen liep hij het terras op en enkele ogenblikken bleef hij voor de deuren staan. Uit zijn zak nam hij een zwart zijden masker, dat hij voor zijn gezicht bond, vervolgens trok hij zwarte, zijden handschoenen aan en trok de rand van zijn hoed iets dieper over de ogen. Toen nam hij een klein, automatisch pistool uit zijn achterzak, legde zijn wijsvinger om de trekker en wilde juist zachtjes tegen de ruit tikken toen de gordijnen open werden geschoven en een helder lichtschijnsel Templar voor een kort ogenblik verblindde.

Vlak voor hem, slechts door de glazen ruit gescheiden, stond Ravitz, in hemdsmouwen en met een verhit gezicht. De man scheen geweldig te schrikken en tuimelde enkele stappen

achteruit. Met uitpuilende ogen en opengezakte mond staarde hij naar de gemaskerde gestalte op het terras. Hij zag niets anders dan de glimmende loop van het pistool en de fonkelende ogen door de kleine, ronde openingen in het zijden masker.

— Maak die deuren open, Ravitz, zei Templar, luid genoeg om door Ravitz te worden verstaan.

Hij liet deze woorden vergezeld gaan van een veelzeggende beweging van zijn pistool en Ravitz dacht er dan ook niet aan het bevel in de wind te slaan. Angstig kwam hij weer naderbij, draaide de knop om en trok de deuren open. Templar stapte naar binnen, duwde met zijn voet de deuren dicht en na het pakket op een tafeltje gezet te hebben trok hij de overgordijnen dicht.

— Wie bent u? vroeg Ravitz hees, nadat hij achter zijn bureau had plaats genomen en zich een whiskey inschonk.

Templar grijnsde achter zijn masker en speelde onverschillig met zijn pistool, dat hij van de ene hand in de andere nam.

— Ik kwam je iets brengen, Ravitz, zei Templar op het pakket wijzend. Een klein presentje, waar je goed op moet passen..... althans tot een uur of acht.....

Ravitz' blikken waren naar het pakket op het tafeltje gegleden en het leed geen twijfel dat hij de betekenis van Templar's woorden begreep. Gehypnotiseerd staarde hij naar wat Templar een presentje had genoemd, hij spande zijn oren in, teneinde het tikken van de wekker te horen, doch kon niets van dien aard vernemen.

— Wat..... wat is het? vroeg hij schor.

— Weet je dat niet, Ravitz? Weet je werkelijk niet wat er in dat pakket zit?

Hij kwam enkele stappen naderbij en ging onverschillig op de rand van het bureau zitten.

— Zal ik dan je geheugen een beetje opfrissen? Het is een pakket, dat voor een half miljoen dollar verzekerd werd..... door Collins van de „Asiatic Airways". Er staat een adres op van een zekere Mr. Lehmann in Rangoon, doch het pakket was bestemd om nooit aan te komen in Rangoon..... evenmin trouwens als de andere vracht en post, die met de Catalina-vliegboot vanavond vertrokken zijn. Weet je nog niet wat ik bedoel?

— Neen..... neen, ik weet niet wat u bedoelt. Ik heb inderdaad een pakket ter verzending meegegeven met de „Asiatic Airways", en bestemd voor Mr. Lehmann in Rangoon, maar de

rest van uw woorden begrijp ik niet.....

— Jammer, Ravitz, antwoordde Templar. Werkelijk zeer spijtig. Misschien zal je het tegen een uur of acht beter begrijpen.....

— Acht..... uur.....? Wat betekent dat?

— Weet je dat niet? Wel, dat zul je tot acht uur moeten wachten. Om acht uur zou er in de Catalina-vliegboot van de „Asiatic Airways” iets gebeurd zijn dat nu hier zal gebeuren. Je hoeft niet zo angstig te kijken..... het pakket, dat daar op het tafeltje staat is het pakket, dat de Catalina-vliegboot voor jou naar Rangoon moest brengen. Ik heb het even achtergehouden, maar als je wilt kunnen we het morgen met het lijntoestel meegeven. Wat kan het jou schelen of het een dag later aankomt? Lehmann zit heus niet op die diamanten te wachten, hoor. Tenminste..... er zitten toch diamanten in, wel?

— Eh..... ja..... jazeker..... diamanten..... voor een half miljoen dollar.....

Templar wipte van het bureau af en liep naar het tafeltje. Hij nam het pakket op en droeg het naar het bureau van de millionair. Hij zette het vlak voor de man neer en onwillekeurig schoof deze met stoel en al een halve meter achteruit.

— Kom, kom, Ravitz, je doet net of je bang bent voor diamanten. Ze bijten je heus niet, hoor.....

— Neen..... neen..... breng dat ding..... dat pakket weg..... ik wil er niets mee te maken hebben..... niets, helemaal niets.....

Hij staarde met koortsachtige ogen naar het pakket, terwijl Templar rustig een sigaret opstak.

— Wat heb je daar een schitterende brandkast, Ravitz. Ik ben gek op brandkasten. Zit er wat in?

— Neen..... neen..... er zit niets in..... ik heb toevallig vandaag al het geld naar de bank gebracht.

— O..... naar de bank, zei je? Nou, maak hem dan maar eens open. Ik ben er gek op om brandkasten van binnen te zien, weet je. Kom..... schiet eens op.....

— Maar er zit niets in, hijgde Ravitz. Niets dan wat papieren..... aantekeningen... en zo...

— O ja? Ben ik gewoon gek op. Ik verzamel aantekeningen, weet je. Vooruit Ravitz, maak dat ding open of ik maak een vergiet van je.....

Een betekenisvolle beweging van het kleine pistool deed Ravitz overeind springen en naar zijn sleutels grijpen. Gedurende enkele ogen-

blikken was hij bezig met het cijferslot en toen draaide de stalen deur langzaam open.

Templar was om het bureau heengelopen en staarde naar de stapels bankbiljetten, die door elkaar op de planken lagen. Honderd duizenden lagen daar, schatte hij. Hij voelde het bloed in zijn aderen sneller stromen, hij merkte, dat zijn polsslag sneller ging dan voorheen en hij bukte zich iets om de aanlokkelijke stapeltjes wat beter te bezien.....

Dat was zijn grootste fout. Hij had niet gerekend op Ravitz' tegenwoordigheid van geest. Want plotseling voelde hij een zwaar voorwerp op zijn achterhoofd neerkomen. Alles werd zwart voor zijn ogen, de stapeltjes bankbiljetten begonnen te draaien en hij zag miljoenen sterren, die fonkelden en dansten. Toen nam hij een duik in de brandkast en zeeg op de grond.....

- 0 -

Collins wierp een blik op zijn polshorloge en stapte toen uit de wagen. Het was half zes en aan de Oostelijke hemel begon het reeds te dagen. Het wachten duurde lang. Templar was reeds bijna een uur geleden verdwenen en nog steeds had men geen teken van leven van hem vernomen. Onwillekeurig begon hij zich over het lot van de Engelsman bezorgd te maken. Een man, die scrupuleus genoeg was om een vliegtuig met twee onschuldige mensen aan boord uit elkaar te laten springen had zeer zeker geen morele bezwaren tegen het in koele bloede neerschieten van een tegenstander, die zich met zijn zaken bemoeide.

— Het duurt lang, zei hij tegen James, die eveneens naar buiten was gekomen. De reus keek even naar het landhuis en antwoordde:

— Ik stel voor, dat we op onderzoek uitgaan.

— Bedoel je, dat we zelf proberen binnen te komen?

— Inderdaad, Sir Neville is heus wel gewend aan complicaties en hachelijke toestanden, doch volgens mij had hij reeds lang terug behoren te zijn en ik vrees, dat er iets onaangenaams met hem gebeurd is.

— Okay, James, besloot Collins, we gaan er heen. Kom.....

Collins liep de straatweg af en James volgde hem op de voet. Enkele ogenblikken later bereikten zij het hek.

— Hierdoor is hij zeker niet naar binnen gegaan, zei James. Want ik zag hem om de hoek verdwijnen. Laten we maar naar de achterzijde lopen.

En aan de achterzijde van het buiten vonden zij de opening, die Templar in de betonnen muur geboord had. Achter elkaar — Collins voorop — kropen zij door het ronde gat en terwijl ze scherp op draden van de alarminstallatie letten, liepen zij tussen de planten door in de richting van het landhuis. Ze bereikten het terras en stonden even later in de werkkamer van Ravitz. In een ommezien van tijd hadden zij zich gerealiseerd wat er gebeurd was. Templar lag nog steeds bewusteloos voor de brandkast. De deur stond wijd open, doch er lag geen enkel bankbiljet meer in.

— Bewusteloos, constateerde James, die zijn meester vluchtig onderzocht had. Niets ernstigs gelukkig. Maar waar is Ravitz?

— Hij moet zich nog in huis bevinden, meende Collins, want niemand is er naar buiten gekomen in al die tijd dat wij hebben staan wachten. Blijf jij maar hier en probeer hem bij te brengen, ik ga inmiddels eens een kijkje nemen en zien of ik Ravitz vinden kan.

Hij nam de revolver in zijn andere hand en liep naar de deur. Hij kwam uit in de hall, waar zich de voordeur bevond. Er brandde een zwak lampje aan het plafond, dat een geelachtig lichtschijnsel afwierp. Er was geen sterveling te bekennen in de hall en op zijn tenen sloop Collins in de richting van het achterhuis. Het werd er steeds donkerder en plotseling ging er een deur open en stond hij tegenover een man.

Hij herkende Ravitz en deze herkende Collins. Ravitz droeg een lederen koffer in zijn hand, had een grijze regenjas aan en een slappe viltvoet op. Een kort ogenblik stonden beide mannen besluiteloos tegenover elkaar. Collins spande zijn wijsvinger om de trekker, doch Ravitz zag niet, dat zijn rivaal een wapen in de hand had. Misschien dat hij zich daardoor — en gedreven door de angst — sterk genoeg voelde om een uitvals poging te doen. In elk geval slingerde hij de koffer met alle kracht van zich af, zodat deze Collins tegen de borst trof. Er weerklonk een schot en een kogel uit Collins revolver sloeg in de muur.

Ravitz, door het schot gealarmeerd, sprong naar voren en wierp zich op zijn tegenstander. Hij sloeg met zijn vuisten op het van haat verwrongen gezicht en Collins liet zijn revolver vallen. Hij tuimelde achterover, struikelde over de koffer en kwam languit op de vloer van de hall terecht.

Toen vloog de deur van het studeervertrek open en stormde James naar buiten. Hij was ongewapend maar zijn vuisten waren gebald. Ra-

vitz had juist Collins' revolver van de grond gegrist en richtte deze op de reus, die evenwel blind van woede vooruitstormde.

In zijn haast om Ravitz de nek om te draaien zag hij het lichaam van Collins evenwel niet. Zijn voeten bleven achter de gevloerde Amerikaanse haken en hij sloeg als een blok voorover tegen de grond.

Ravitz zou geen onnodige moord plegen. Hij gaf de reus een schop tegen het hoofd en greep zijn koffer. Toen draaide hij zich om en opende aan het einde van de hall, vlak naast de trap die naar boven leidde, een deur en verdween. Collins was de eerste, die uit zijn verdooving bijkwam. Hij rolde het zware lichaam van zich af en sprong overeind. Zijn revolver was verdwenen en hij vermoedde dat Ravitz die mee had genomen.

— Toe, James, riep hij, de reus door elkander schuddend, wordt wakker. Ravitz is er vandoor. Als we opschieten kunnen we hem nog belletten te vluchten.

James kreunde zachtjes en bewoog zijn armen. Hij opende de ogen en staarde afwezig om zich heen.

— Vooruit, schiet op, drong Collins aan, laat Neville maar liggen, die komt vanzelf wel bij. Maar wij moeten Ravitz achterna. Ik heb hem die deur door zien gaan.

Hij wachtte niet langer en sprong overeind. De deur, waardoor Ravitz verdwenen was, bleek gesloten.

— Toe dan, James, brulde hij, schiet dan toch op. Vooruit, we moeten die deur rammen, anders smeert hij hem.

James kwam langzaam overeind, streek met zijn hand door zijn verwarde haren en betastte een pijnlijke plek aan de zijkant van zijn hoofd. Die plek voelde nat en kleverig en toen James zijn vingers bekeek ontdekte hij bloed op de toppen.

Dat scheen zijn bewustzijn weer helemaal terug te brengen. Hij rende naar Collins toe en op hetzelfde moment gluurde het gezicht van Templar om de deur van de studeerkamer.

— Collins..... James....., riep de avonturier. Zijn jullie hier?

— Vooruit, Neville, kom hier, antwoordde Collins. Ravitz is ons tussen de vingers door geglipt. Hij is door deze deur verdwenen. Vooruit, James, met zijn tweeën tegelijk. Lang kan die deur het nooit uithouden.

Templar kwam naderbij, betastte zijn pijnlijke achterhoofd en zag hoe Collins en James bezig waren de deur te rammeien. Kort daarop

weerklonk een hevig gekraak, houtsplinters spat-ten in het rond en het paneel van de deur bezweek. James stak zijn hand door de ope-ning en draaide aan de binnenkant de sleutel om. Toen trok hij de deur open, die evenwel onmiddellijk in diggelen viel en de achtervolging kon beginnen.

Met zijn drieën gingen ze naar binnen. Ze stonden in een kleine vierkante ruimte en vlak voor hen bevond zich een gat in de muur, ter grootte van een deuropening. Collins tuurde naar binnen en keek in een diepe koker, die loodrecht omlaag voerde. Vanuit de diepte ste- gen allerlei geluiden naar boven op.

— Een liftschacht, constateerde hij. Ravitz is hem met een lift naar beneden gesmeerd. Maar waar kan deze uitgang in vredesnaam heen- leiden?

— Naar de open zee, antwoordde Templar. Voel je niet, dat Ravitz vanaf het moment, dat hij dit huis liet bouwen rekening hield met een eventuele vlucht? Hij liet een schacht boren dwars door de rotsen heen. Vervolgens liet hij ter hoogte van de waterspiegel een horizontale gang boren, waarlangs hij met een boot zou kunnen vluchten.

— Maar dan moeten we zien beneden te ko- men, zei James. Zal ik me langs de kabels laten zakken?

— Neen, doe dat niet, antwoordde Templar. We kunnen beter wachten.....

Hij hield op met spreken en luisterde aan- dachtig. Drie mannen bogen zich over de schacht en hoorden duidelijk hoe er een motor werd aangeslagen.

— Zie je wel? zei Templar. Beneden heeft hij een motorboot liggen.

Hij drukte op een knop, die zich naast de schacht bevond en weldra kwamen de kabels in werking. Het duurde lang. Uren schenen te verstrijken en nog steeds hoorde men het ge- ronk van de motor daar beneden.

Eindelijk kwam de lift in zicht. Het was niets meer dan een eenvoudige houten kooi, zonder deur of iets van die aard.

— Zouden we er met zijn drieën in kunnen? vroeg Collins zich af.

— Ik neem aan van wel, antwoordde Tem- plar. In ieder geval kunnen we het proberen.

Ze stapten in de kooi en Templar drukte op een knop, die zich aan de kant van het hok bevond. Toen zakten ze langzaam omlaag. Steeds dieper daalden ze. Het duurde ruim een halve minuut. Toen voelden zij een schok en stopte de kooi. Ze stapten uit en stonden aan de rand

van een ondergronds kanaal, dat ongeveer tien meter breed was. Er hing een dikke benzine- walm en rookwolken dreven op het water. Dui- delijk hoorden ze de ronkende motor, welk ge- luid langzaam verwijderde. De tunnel moest minstens honderd meter lang zijn, doch het einde konden zij niet zien. Steeds meer ben- zinedampen kwamen uit de tunnel op hen toe.

Het platform, waarop zij stonden was niet langer dan vijftien meter. Toen begon de eigen- lijke tunnel, die in tegenstelling tot het plat- form niet in het minst verlicht was.

— Ravitz is ons even te vlug af geweest, oordeelde Collins. Wat moeten we nu doen?

Templar gaf geen antwoord. Hij nam de om- geving in zich op, keek enkele ogenblikken naar het plafond en zei toen:

— Ravitz is er met een motorboot vandoor. Maar hij zal hoogstens met die boot de kust van Voor-Indië kunnen bereiken want het vaar- tuig is nooit zeewaardig genoeg om er mee in open zee te gaan.

— Hoe weet je dat? vroeg Collins.

— Een zeewaardig jacht zou nooit hier kun- nen meren, antwoordde Templar. De ruimte is er te klein voor. Neen, Ravitz zal nooit ver komen indien hij met dit bootje in zee steekt. Volgens mij vaart hij om het eiland, waarop Bombay gelegen is, heen, steekt de straat over en gaat in Voor-Indië aan land. Eenmaal daar zullen wij hem nooit meer kunnen vinden.

— Dus moeten wij voorkomen, dat hij de kust haalt, meende Collins.

— Precies. Heb jij een idee?

— Een vliegboot, zei Templar.

— Je weet, dat mijn enige Catalina op weg is naar Rangoon omdat de „Dakka” motorpech had.

— Er zijn nog meer vliegboten. Kom, we gaan naar boven. Hoe lang denk je dat hij er over zal varen om de kust te bereiken?

— Minstens anderhalf uur, antwoordde Col- lins.

— Uitstekend, dan hebben we dus tijd te over.

Hij liep naar de lift en met zijn drieën stap- ten ze in de kooi en lieten zich naar boven brengen. In de hall stonden zij tegenover een kleurling, die hen met verbaasde gezichten aan- zag.

— Wie ben jij? vroeg Templar streng.

— Ramchand is mijn naam, heer, antwoord- de de Indiër.

— Bediende van Ravitz?

— Ja, heer.

— Ga dan maar naar de arbeidsbeurs om een nieuwe baan te zoeken. Ravitz is met de Noorderzon vertrokken, Ramchand. Kom, jongens, naar buiten.

Ze verlieten het landgoed langs de weg, die zij gekomen waren. Door het gat in de betonnen muur kwamen zij weer op de straatweg en enkele ogenblikken later namen zij plaats in de wagen van Collins.

De Amerikaan ging achter het stuur zitten, startte de motor en zei:

— Terug naar de stad?

— Naar het vliegveld, antwoordde Templar. Rijdt alsof je er over tien minuten een afspraak hebt met een beeld van een meisje.

Collins grinnikte bij de gedachte aan een dergelijke afspraak, drukte de gaspedaal in en liet de wagen in pijlsnelle vaart over de weg schieten in de richting van het benedeneiland.

Precies een kwartier later reed de auto de poort van het vliegveld onderdoor. Collins had geen moeite om op het eigenlijke terrein te komen en Templar toonde de identiteitskaart van de particuliere hangar, welke hij gehoord had.

— Heb je alles nagekeken, James? vroeg Templar.

— Ja, sir, alles is in orde.

— All right, sunnyboy, zei hij toen tegen Collins. Nu mag je eens een tochtje maken met mijn „Hurricane”. Een machine, zoals je er nog nooit een bestuurd hebt.

De deuren van de hangar schoven open en weldra trok een tractor de zilveren vogel naar buiten. De tanks had James reeds laten vullen en het duurde dan ook niet lang of de motoren van de „Hurricane” draaiden op topcapaciteit. Templar nam vanuit de hangar telefonisch contact op met de commandotoren, deelde mede, dat hij wenste te starten en kreeg een startbaan toegewezen. Even later taxiede de machine in de eerste stralen van de opkomende zon over het veld in de richting van de startbaan. Kort daarop verhief de vogel zich ten hemel en werd het landingsgestel ingetrokken.

Een enkele maal cirkelde de „Hurricane” over het vliegveld, toen duwde Templar de stuurknuppel naar rechts en zwenkte hij scherp af om in een diepe glijvlucht in de richting van de zee te vliegen teneinde de kustlijn te volgen.

De laatste etappe van de strijd was begonnen.....

HOOFDSTUK V.

Waarom het jacht van Lawrence Ravitz van koers moest veranderen en Templar niet bang hoefde te zijn Maryse door een huwelijk te verliezen.

Lawrence Ravitz stond aan het stuurwiel van zijn ranke motorboot, die met grote snelheid de golven van de Arabische Zee doorkliefde op een afstand van ongeveer een mijl uit de kust van het eiland, dat hij zojuist had verlaten.

De stralen van de opkomende zon vielen over het bergketen van de West-Ghats, dat zich langs de hele Westkust van Voor-Indië uitstrekte. Zij deden de blauwe golven van de zee schitterden als de kieuwen van een vis op het droge. Het slanke vaartuig deinde zo nu en dan wild op de een of andere uitschietende golf en gleed dan weer terug in haar gestadige gang.

Ravitz, gekleed in een lichte regenjas en een slappe vilthoed op het hoofd liet zijn blikken langs de rotsen van de kust glijden. Hij draaide het stuurwiel naar mate de kust omhoog. Hij voelde zich opgelucht. De onbekende indringer, die hem plotseling in een zo'n hachelijke situatie had gebracht lag bewusteloos in zijn studeerkamer, op nog geen meter afstand van de tijdbom, die om precies acht uur zou exploderen. Zijn twee handlangers, van wie hij slechts Collins had herkend, lagen eveneens bewusteloos in de hall en zouden met het huis de lucht ingaan, indien zij niet tijdig bij kennis kwamen.

In elk geval konden zij er geen flauw vermoeden van hebben, langs welke weg hij ontsnapt was en zelfs wanneer zij de schacht en het ondergrondse kanaal zouden ontdekken, dan nog zou een achtervolging geen zin meer hebben omdat zijn voorsprong reeds te groot was.

Er gleed een glimlach over zijn bolle gezicht en terwijl hij het stuurwiel even losliet stak hij een sigaret op. Zeker, hij betreurde het ten eerste, dat zijn activiteit in Bombay een noodgedwongen einde had genomen. Zijn schitterend landhuis, dat hem twee honderd duizend dollar had gekost en waar hij ruim tien jaar had gewoond, had hij achter moeten laten. Maar in de leren koffer, die achter hem stond, zat een waarde van circa vier miljoen dollar aan bankbiljetten en juwelen. Bovendien had hij bij een Amerikaanse bank in San Francisco een behoorlijk saldo, zodat hij zich de eerste jaren

niet bezorgd behoefde te maken over zijn mid- delen van bestaan.

Hij was evenwel geenszins van plan naar de Verenigde Staten terug te keren. Zijn tienjarig verblijf in het Verre Oosten had hem tot een rijk man gemaakt en hij had reeds lange tijd geleden geleerd, dat er voor een man met zijn capaciteiten in het Verre Oosten meer te verdienen was dan in een geciviliseerd land.

Neen, hij zou in het Oosten blijven. Ergens zou hij op de kust van India aan land gaan. Vandaar zou hij zich langs allerlei omwegen naar Rangoon begeven teneinde zich te verenigen met Enest Lehmann, met wie hij reeds sedert 1942 zaken deed. Ernest was een handige knaap, die hem — Ravitz — de stoot tot zijn opkomst had gegeven. Hij was Lehmann dus veel verschuldigd en had hem dan ook altijd eerlijk behandeld.

In Rangoon zou hij zich geruime tijd rustig houden totdat deze affaire geheel vergeten was. Vervolgens zou hij zich een nieuwe naam aannemen en opnieuw zijn zaken opbouwen.

Plotseling werd zijn aandacht afgeleid, door een hem bekend geluid, dat vanuit de lucht zijn oor bereikte. Hij wendde zich met een ruk om en keek naar de strakke, blauwe hemel. Boven de kust zag hij een slank vliegtuig, dat zich snel in zijn richting voortbewoog. Het toestel had een ongemene vorm, was bijzonder slank en vloog met enorme snelheid.

Ravitz begon zich plotseling minder op zijn gemak te voelen. Hij dacht helemaal niet meer aan zijn nieuwe toekomst in Rangoon, noch aan zijn goede vriend Lehmann, doch aan zijn eigen veiligheid, die hij plotseling opnieuw bedreigd voelde.

Want het leed geen twijfel, dat de inzittenden van dat vliegtuig hem zochten. Het had ook geen nut de motor van zijn jacht, tot het uiterste aan te zetten, want ontkomen zou onmogelijk blijken.

Doch dan realiseerde hij zich, dat een vlieg, tuig, zoals dat wat op hem af kwam nimmer op het water zou kunnen landen en hem dus voor het ogenblik geen kwaad kon doen. Zeker, vanuit het vliegtuig kon men de havenpolitie instrueren en de koers van het jacht opgeven, zodat de politie hem met een vaartuig kon nazetten.

Ravitz begon het warm te krijgen en hij opende een van de vensters, die zich aan de zijkant van de stuurhut bevonden. Hij hoorde het ronken van de motoren thans aanzienlijk sterker en toen hij omhoog keek zag hij, dat de

machine bijna vlak over het jacht scheerde. Als het raket schoot de „Hurricane" over de golven.

Templar, die aan de stuurknuppel zat, trok deze naar zich toe en de slanke vogel stak haar neus in de lucht en schoot omhoog.

— Hebben jullie zijn gezicht kunnen zien? vroeg hij.

Collins zat naast hem en James stond in de deuropening van de cabine.

— Ja, antwoordde Collins, je schoot anders wel met een enorme snelheid over hem heen. Om je de waarheid te vertellen zou ik niet weten hoe ik die kist van jou zou moeten besturen. Ik heb toch heel wat vliegers achter de rug, maar een toestel zoals het jouwe heb ik nog nooit gezien.

Templar lachte geheimzinnig en gaf zijn bediende een knipoogje.

— Tja, Phil, zei hij, er zijn nu eenmaal dingen tussen hemel en aarde, waarvan eenvoudige mensen zoals jij geen verstand hebben. James en ik hebben de „Hurricane" geheel zelf ontworpen en gebouwd. Vind je dat geen prestatie?

De motoren zijn enorm, ze gebruiken een minimum aan brandstof en ontwikkelen en veel grotere actieradius dan welke andere motor ook.

— Blijf je zo rondvliegen? vroeg Collins.

— Neen, gooi de drijvers maar uit, James.

— De..... drijvers?

— Ja, weet je niet wat dat zijn?

James bukte zich en duwde een grote handle naar voren. Er klonk een zacht gezoem en Templar controleerde een meter, die op het enorme dashboard zat.

— Okay, zei hij, ze zijn er, James.

— Zeg, Neville, begon Collins weer, je wilt me toch niet zeggen, dat je met deze kist op het water kunt landen?

— Dat zul je wel zien, Phil.

Hij sloot zijn gas af en drukte de stuurknuppel naar voren. Het jacht van Ravitz voer op ongeveer twee mijl afstand van de Hurricane. Snel gleed de machine omlaag, loodrecht op het jacht af.

Phil Collins zat zwijgend toe te kijken en het was hem aan te zien, dat hij maar weinig vertrouwen had in Templar's beweringen aangaande de drijvers.

Niettemin verloor de „Hurricane" steeds meer hoogte en niet veel later scheerde de machine op nog geen tien meter boven de waterspiegel. Het jacht was snel naderbij gekomen en enkele ogenblikken later, juist toen de drijvers het water van de Arabische Zee hoog deden op-

spatten, gleed het toestel rakelings voor het jacht heen.

— Pff, deed Collins, het begint er werkelijk op te lijken, Neville, dat er drijvers onder zitten.

— Dat heb ik je toch gezegd, luidde het antwoord. De „Hurricane” kan zowel op de begane grond als op het water landen, Phil. Het komt er maar op aan welk landingsgestel je uitgooit.

Templar gaf weer gas en liet de machine keren. Langzaam voer hij in de richting van het witte jacht en schoof het raampje van de cockpit open.

— Geef me eens een mitrailleur, James, zei hij, terwijl de „Hurricane” zo goed als stil lag.

James reikte zijn meester het gevraagde en Templar stak de loop van het wapen door het open raampje. Hij trok heel even aan de trekker en ongeveer tien kogels schoten rakelings voor de boeg van het jacht heen.

Duidelijk kon men het gezicht van Ravitz zien. Het jacht bleef evenwel met onverminderde snelheid doorvaren en toen boog Templar zijn hoofd naar buiten en riep:

— Ravitz..... zet..... die..... motor..... af... of..... ik .....boor..... je..... in ..... de..... grond.

En om zijn woorden kracht bij te zetten trok hij nog heel even aan de trekker van de mitrailleur. Weer knalden enkele schoten en spoog het wapen vuur.

Ravitz scheen de ernst van zijn situatie in te zien en even later hoorde men in de cockpit, dat de motor van het jacht werd afgezet. Ravitz schoof het raampje van zijn hut open en riep:

— Wat is er aan de hand?

— Kom langsij liggen met je boot, maar zorg er voor dat je de drijvers niet ramt, schreeuwde Templar terug. Denk er om, dat we je onder schot houden.

Even later begon de motor van het jacht weer te sputteren. Het draaide langzaam achteruit en al manoeuvrerend naderde het jacht de „Hurricane”.

De drie mannen waren inmiddels door de cabine naar de deur gelopen, die James had geopend. Gezamenlijk klommen ze naar buiten en bleven op de drijvers staan.

Ravitz herkende nu Collins en James en nam aan, dat de andere man de gemaskerde was, die zijn villa was binnengedrongen.

Het jachtje schoof langzaam langsij en nog voordat Templar het met een haak naar zich

toe kon trekken was James reeds aan boord gesprongen. De reus trok de deur van de stuurhut open en greep Ravitz bij de keel.

— James, schreeuwde Templar, die iets ergs vreesde, laat hem los..... onmiddellijk!

Even nog hield de druk van James' vingers op Ravitz' keel aan, toen hield de reus los en duwde hij de man tegen de wand.

— Jij, smerig beest, dat je bent, siste de woedende James. Jij kon me een schop tegen mijn hoofd geven, hè? Wacht maar, ik krijg je nog wel.

Inmiddels waren ook Templar en Collins aan boord gekomen, nadat het jacht met een kabel aan een der drijvers was vastgelegd.

— Zo, zo, mijn waarde Ravitz, zei Templar, eindelijk hebben we je dan toch weer te pakken.

Hij ging op een bank zitten en sloeg de knieën over elkaar.

— We moesten maar eens even met elkaar praten, hè? Vertel maar eens wat je in die koffer hebt zitten?

Templar schopte tegen de lederen koffer aan en wachtte op antwoord.

— Nou? Komt er nog wat?

— Kijk maar, antwoordde Ravitz.

Templar had geen zin om verstopperij met de man te spelen. Hij trok de koffer naar zich toe en opende deze. Tot aan de rand toe was zij gevuld met stapeltjes bankpapier en juwelen.

— Is dat de opbrengst van tien jaren zwendel? vroeg hij.

Ravitz gaf geen antwoord.

— Luister eens goed, Ravitz, zei Collins toen, het lijkt me voor jou het verstandigst, dat je je misdaad toegeeft. Alles is ons bekend en wij behoeven alleen maar de politie in te lichten en de bewijzen te overhandigen om je voor minstens twintig jaar uit de circulatie te laten nemen. Wij weten, dat je een week geleden, toen je mij voor de eerste maal een pakket diamanten liet verzenden, dit pakket deed verwisselen tegen één, met een tijdbom er in. De „Indor” had boven de Golf van Bengalen uit elkaar moeten springen, waardoor ik je een half miljoen dollar had moeten betalen. Maar de „Indor” sprong niet in de lucht uit elkaar, maar op het water, Ravitz.....

— Op..... op het water? herhaalde Ravitz.

— Ja, jij wist namelijk niet, dat de „Indor” boven de Golf van Bengalen motorpech kreeg en dat een van de motoren in brand vloog. Kort daarop vatte de tweede motor vlam en de jongens waren verplicht in de rubberboot er

uit te springen. De „Indor” sloeg in de golven en bleef drijven. Nog geen paar minuten later sprong de machine uit elkaar. Omdat jij het pakje diamanten had laten verwisselen tegen een pakje met een tijdbom, Ravitz. Als er geen motorpech was geweest waren Stix en Moffit dood geweest en hadden wij vandaag een nieuwe ramp gehad, tengevolge waarvan ik opnieuw een half miljoen had moeten betalen. Maar, dank zij de medewerking van Sir Neville Carlisle hebben wij dit kunnen voorkomen. Er zit geen tijdbom in de vliegboot, die op weg is naar Rangoon en ik zal geen half miljoen behoeven te betalen. Neen, integendeel, ik zal een half miljoen van jou terugkrijgen.

En terwijl hij dit zei bukte hij zich en begon in de stapeltjes bankbiljetten te woelen. Het waren biljetten van duizend dollar, die in stapeltjes van vijftig bijeen zaten. Hij telde er tien af, verdeelde die over zijn zakken en vervolgde toen:

— Bovendien zul je ons het een en ander moeten vergoeden, Ravitz, eerst daarna zullen we je aan de politie uitleveren.

— Politie? hijgde Ravitz. Neen, doe dat niet, doe dat niet, in 's hemelsnaam laat me vrij. Ik zal jullie betalen wat jullie verlangen, maar laat me verder met rust.

— Je geeft de beschuldigingen, die ik zojuist tegen je hebt uitgesproken, dus toe? vroeg Collins.

— Ja, maar in God's naam lever me niet uit aan de politie. Er liggen hier enkele miljoenen in de koffer. Jullie kunt het grootste gedeelte krijgen, als je wilt.

— Het grootste gedeelte? vroeg Templar verbaasd. Hoe kom je daar bij? Als we iets nemen, nemen we alles, Ravitz, of we je nu aan de politie uitleveren of niet. Ik ben geen vriend van de politie, weet je, maar je verdient onherroepelijk uitgeleverd te worden.

— Goed, neem alles wat er in die koffer zit, maar laat me dan toch minstens een vijftig duizend dollar, zodat ik niet zal behoeven te verhongeren.

Templar grinnikte en stak een sigaret op. Hij wierp een blik op Collins, die onmerkbaar knikte en zei toen:

— Ik vind die prijs nog lang niet voldoende, Ravitz. Zijn twintig jaren van je leven je niet meer waard dan enkele luttele miljoenen?

— Maar het is alles wat ik bezit, riep Ravitz uit.

— Heus?

— Dat zweer ik. Dit is mijn hele vermogen. Templar geloofde het niet en dat zei hij dan ook.

— Heb je ergens in Amerika niet nog een spaarbankboekje liggen?

— Spaarbankboekje? herhaalde Ravitz. Neen, heus niet. Ik bezit geen cent, behalve wat hier aan mijn voeten ligt.

— Dan moet je maar aan de politie worden uitgeleverd, Ravitz. Het spijt me voor jou, maar een paar miljoen vind ik niet voldoende. Hoeveel zit er precies in de koffer?

— Met het half miljoen mee wat Mr. Collins er uitgehaald heeft ongeveer drie miljoen dollar, juwelen inclusief.

— Nu kijk eens aan, antwoordde Templar. Er gaat al een half miljoen af dat je van Collins gestolen hebt. Blijft er twee en een half over. Collins heeft toch op zijn minst wel recht op anderhalf miljoen extra om zich enkele nieuwe toestellen aan te schaffen. Blijft er nog een miljoen over. En zou ik met dat ene, luttele millioentje genoeg moeten nemen? Neen, heus Ravitz, je kent mijn honorarium nog lang niet.

— Maar ik.....

— Neen, zeg maar niets meer. Kom maar mee aan boord van mijn vliegtuig. We zullen je aan de politie uitleveren.

Templar stond op en James had de man reeds bij de arm gegrepen, terwijl Collins de koffer sloot en optilde.

— Neen..... neen....., riep Ravitz, terwijl hij zich wild verzetten. Ik wil niet uitgeleverd worden..... goed, ik zal jullie meer betalen..... maar.....

Templar ging weer zitten en gaf James met een handgebaar bevel Ravitz los te laten. Collins zette de koffer weer neer en ging eveneens zitten.

— Wat wil jemeer betalen, Ravitz? vroeg Templar.

— Geef me eerst iets te drinken, smeekte hij. Er staat whiskey in dat kastje.

James had het reeds geopend en nam er een fles en drie glazen uit. Hij schonk ze vol en reikte ze aan de drie anderen. Zelf dronk hij nooit sterke drank.

— Ik wil meer betalen, zei Ravitz schor, maar het ligt niet voor het grijpen. Het is ook niet van mij, maar ik weet er aan te komen.

— Is het van een eerlijk mens of van een oplichter en dief zoals jij? vroeg Templar.

— Luister. Ik kan jullie miljoenen in de han-

den spelen, maar beloof me, dat ik er ook iets van krijg.

— Afgesproken, antwoordde Templar. Je krijgt er ook iets van.

— Hoeveel? vroeg Ravitz.

— Hoeveel kun je ons betalen?

— Het gaat om minstens vijf millioenen.

— Vijf..... millioenen? herhaalde Templar langzaam en zijn ogen begonnen te schitteren. Vijf millioenen, die ook met zwendel en oplichten verdiend zijn?

— Zo ongeveer, gaf Ravitz toe.

— Deze drie millioenen in de koffer ben je kwijt, Ravitz. Maar van die vijf millioenen krijg je tien procent. Accoord?

— Dat betekent een half miljoen, teemde hij spijtig.

— Voldoende om een nieuwe zwendelpraktijk mee op te zetten, stelde Templar vast. Bovendien ben ik nog steeds de mening toegedaan, dat je in Amerika ook nog wel iets bezit. Zeg dus of je met mijn voorstel accoord gaat of niet.

— En vertel ons nu maar waar die vijf millioenen te vinden zijn.

— Goed, ik moet wel.

Ravitz ging zitten op een bankje, dat achter het stuurwiel stond, nam enkele slokken van zijn whiskey en zei toen:

— In Rangoon woont een zakenrelatie van me. Een zekere Mr. Lehmann.

— Ernest Lehmann? vroeg Templar.

— De man aan wie die pakketjes geadresseerd waren?

— Precies.

— Dat is hem. Deze Lehmann nu is de man, die mij tien jaar geleden in het zadel heeft geholpen. Sedertdien heb ik vele en grote zaken met hem gedaan, tijdens de oorlog heeft hij vooral schatten verdiend. Hij heeft zijn kapitaal evenwel niet belegd of op een bank staan, maar hij heeft het ergens verborgen.

— In Rangoon? wilde Collins weten.

— Neen, niet in Rangoon. Ik weet, dat hij zijn geld verborgen heeft op een van de eilanden van de Andamanen-groep in de Golf van Bengalen. Welk eiland weet ik niet, doch hij heeft een geheime kaart, waarop precies de plaats staat aangegeven.

— Heb je die kaart wel eens gezien? vroeg Templar.

— Neen, nooit.

— Hoe weet je het dan?

— Op een avond, nu twee jaar geleden waren we in Singapore bij elkaar en had hij te veel

gedronken. Hij had die dag een half miljoen verdiend en de bloemetjes buiten gezet. In een vertrouwelijke bui heeft hij het me toen verteld. De volgende morgen herinnerde hij zich helemaal niet meer, dat hij me iets verteld had en ik hield wijselijk mijn mond. Maar nooit heb ik het vergeten. Ik dacht, wie weet hoe die wetenschap me nog eens te pas kan komen wanneer ik eens aan de grond kom te zitten door een verkeerde speculatie.

— En nu zit je aan de grond door een verkeerde speculatie, zei Templar laconiek. Je bent er dus zeker van, dat Lehmann geen flauw vermoeden heeft, dat jij op de hoogte van zijn verborgen vermogen heeft?

— Absoluut zeker. Hij heeft me die avond wel meer dingen verteld, doch van alles wat hij uitgehaald heeft wist hij zich de volgende dag niets meer te herinneren. Ik heb hem verscheidene malen gepolst nadien.

Het bleef geruime tijd stil in de stuurhut van het kleine motorjacht. Templar en Collins keken elkaar veelbetekenend aan en dachten beiden na over het voorstel van Ravits.

— Vijf millioenen is een hoop geld, Neville, vond Collins na enige tijd.

— Het ligt er maar aan wat je moet doen om het in handen te krijgen, was Templar van mening.

— Als we die kaart te pakken kunnen krijgen zal het niet moeilijk vallen, meende Ravitz. Om die kaart draait alles.

— En waar denk je dat die kaart ligt? vroeg Collins. Of is er soms een tweede kaart, die aangeeft waar de eerste kaart verborgen ligt?

— Neen, uitgesloten. Volgens mij heeft hij die kaart in zijn huis verborgen. Het is een kwestie van tactisch optreden. Of we moeten die kaart zoeken, of Lehmann met geweld tot spreken dwingen. Dit laatste lijkt me nog wel de snelste methode.

— Maar niet de fijnste, meende Templar. Neen, dan heb ik een heel ander plannetje. Vertel me eens wat voor een vent die Lehmann is.

— Hij is drie en veertig jaar oud, knap, en hij houdt te veel van vrouwen en drank. Persoonlijk heb ik me nooit met een van beiden bijzonder veel afgegeven, aangezien ik altijd de overtuiging heb, dat je aan beiden je ondergang te danken kunt hebben.

— We zouden hem dus door middel van een verleidelijke vrouw aan het spreken kunnen krijgen.

— Maar dat kost tijd.

— Wij hebben de tijd, Ravitz, of heb jij soms haast?

— Ik heb dat half millioen liever vandaag als morgen.

— Dat kan ik me levendig voorstellen, maar het is nu eenmaal onmogelijk om een dergelijke zaak te overhaasten. Denk niet, omdat we op dit voorstel in gaan, dat we je als een vriend beschouwen, hoor. Volgens onze opvattingen ben je een hele ordinaire oplichter, een scrupuleuze moordenaar, die er geen been inziet om voor een half millioen een stel onschuldige jongens van het leven te beroven. We zijn echter in principe bereid een oplichter en zwendelaar als Lehmann ook een gevoelige klap toe te brengen. Bovendien doen wij met jou en zijn geld geheel andere dingen. Wij bergen het niet in een gat in de grond, doch laten het rollen, wij brengen het terug in de circulatie en laten er andere mensen weer geld door verdienen. Dat is onze tactiek. Er zal heus niet veel van al dat geld in onze eigen zakken blijven hangen. Enfin, we kunnen de zaak in de loop van de komende dagen nog wel bespreken. James, jij brengt de „Hurricane” terug naar het vliegveld, Collins en ik gaan met Ravitz terug naar diens woning, waar we het plan nader zullen uitwerken.

— All right, sir, antwoordde James.

En hij klom via de drijvers aan boord van het vliegtuig, dat enkele minuten later met veel motorgeronk en opspattend water wegtaxiede. Toen de machine niet veel meer was dan een zwarte stip aan de blauwe hemel zette Templar de motor van het jacht aan en liet hij het vaartuig keren.....

- 0 -

Diezelfde middag arriveerde Maryse Choisy in gezelschap van James en de bagage in de villa van Lawrence Ravitz, waar de vrienden voorlopig hun intrek zouden nemen.

— Ravitz, zei Templar, deze dame is mijn vriendin, Miss Choisy. Gedraag je tegenover haar als een gentleman en wees er van doordrongen, dat van haar veel zal afhangen of wij ooit het geld van Lehmann in handen zullen krijgen.

Lawrence Ravitz maakte een beleefde buiging tegen het meisje en zei:

— Bedoelt u, Sir Neville, dat Miss Choisy degeen zal zijn, die Lehmann aan het spreken moet brengen? vroeg hij.

— Precies, Ravitz, je bent intelligenter dan ik dacht.

— Zeg, vertel me eens, begon Maryse, die van het hele plan nog niets afwist, wat ben je eigenlijk met me van plan?

Het gezelschap, Collins-inclus, zat in de grote salon van het landhuis. De „Hurricane” stond weer veilig in de particuliere hangar van het vliegveld Bombay, het jacht van Ravitz lag weer voor het platform in de ondergrondse tunnel en Ramchand had weer zijn dagelijkse bezigheden hervat.

Templar vertelde hetgeen er gebeurd was sedert hij haar de vorige dag voor het laatst had gezien. Hij maakte haar bekend met de plannen, welke die morgen op de golven van de Arabische Zee waren gerezen en legde haar precies uit wat men van haar verlangde.

— Het gaat er dus om, kindje, zei Templar, dat je vriendschap sluit met Mr. Lehmann, die volgens Mr. Ravitz, nogal op vrouwelijke schoon gesteld is. Het wil me voorkomen, dat het je niet bijzonder moeilijk zal vallen zijn belangstelling voor jou op te wekken. Vervolgens moet je met behulp van drank en al je charmes proberen aan de weet te komen waar hij die kaart verborgen houdt. Desnoods verlopen jullie zich, maken trouwplannen van mijn part, als je ons die kaart maar bezorgt.

— Ik vind het nog al een riskant spelletje, antwoordde Maryse. In de eerste plaats kennen jij, noch ik die Lehmann en weten we helemaal niet of hij van mijn vriendschap gediend is.

— Dat zou me hoogst verwonderen, mengde Ravitz zich in het gesprek. Ik ken Lehmann te goed om te weten, dat hij binnen zeer korte tijd volkomen in uw netten verstrikt zal zijn.

— Alsof ik er een gewoonte van maak netten te spannen om mannen er in te laten lopen.

— Oh, pardon, neemt u mij niet kwalijk, zei Ravitz, het was verre van mijn bedoeling u te krenken, Miss Choisy. Ik ben er volkomen van overtuigd, dat dat niet uw gewoonte is. Maar tevens weet ik, dat u er toe in staat zoudt zijn Lehmann tot spreken te krijgen. U bent — staat u mij toe, Sir Neville — een zeer charmante, neen, een ravissante vrouw, Miss Choisy, en er zullen maar weinig mannen bestaan, die sterk genoeg zouden zijn om een aanval van u te pareren.

Maryse glimlachte beminnelijk om dit keurig uitgedrukte compliment en daarom zei ze:

— Goed, ik zal proberen het vertrouwen dat jullie in me stellen, niet te beschamen.

Toen kondigde Ramchand aan, dat het diner geserveerd was. Men begaf zich naar de eetkamer en nam plaats aan de lange tafel, die

keurig gedekt was, geheel volgens Westerse begrippen.

De spijzen en de dranken waren uitstekend en iedereen liet zich alles goed smaken.

Juist toen het dessert opgediend zou worden kwam Ramchand binnen en fluisterde Ravitz iets in het oor.

De dikke Amerikaan keek op, sperde zijn ogen wagenwijd open en zei:

— Laat onmiddellijk binnen komen, Ramchand.

Toen de bediende de kamer had verlaten zei hij op gedempte toon tegen Templar.

— Daar is mijn vriend Lehmann. Hij schijnt uit Rangoon hierheen gevlogen te zijn om een nieuwe zaak op te zetten. U bent vrienden van mij en u, miss Choisy, staat in geen enkele bijzondere verhouding tot Sir Neville. We kunnen onmiddellijk met de opvoering van het drama beginnen.

Enkele ogenblikken daarna trad Lehmann de kamer binnen. Hij begroette zijn vriend Ravitz allerhartelijkst en werd vervolgens aan de gasten voorgesteld. Lehmann was een slanke, donkere man van even in de veertig met charmante, innemende manieren en een knap uiterlijk. Hij had een hoog, intelligent voorhoofd en scherpe, schrandere ogen, die bijna een halve minuut lang op Maryse gericht bleven.

— Blijf je lang, Ernest? vroeg Ravitz.

— Een dag of drie, vier misschien. Ik heb

het een en ander met je te bespreken. Maar dat kan morgen wel, voegde hij er snel aan toe, een blik op Maryse werpend.

Na het diner stond iedereen op, en begaf men zich naar de ruime salon, waar Templar en Collins naast elkaar op een bank gingen zitten.

— Phil, fluisterde Templar toen Lehmann in een gesprek gewikkeld was met Maryse, morgen vertrek ik naar Rangoon om een bezoek te brengen aan het huis van Lehmann. Mocht Maryse er niet in slagen iets uit hem te krijgen, dan vind ik die kaart misschien.

— Vertrek dan liever vannacht nog, stelde Collins voor. Dan ben je er tegen de ochtend.

Templar grijnsde geheimzinnig en zei:

— Met mijn „Hurricane”, Phil, ben ik met een goeie twee uur in Rangoon. En als ik geluk heb ben ik morgenavond weer terug..... maar reken daar maar niet al te zeker op.

— Vertrouw je Ravitz wel voldoende?

— James blijft hier achter, zei hij, en reken maar, dat hij Ravitz genoeg haat om hem geen ogenblik uit het oog te verliezen. Kijk eens, Lehmann schijnt al goeie vriendjes te zijn met Maryse..... als het zo doorgaat kunnen we spoedig bruiloft vieren.....

— Als Maryse niet zo gek op jou was had je daar wel kans op, merkte Collins droogjes op. Maar zijn kansen zijn één tegen honderd.....

Over 14 dagen verschijnt: no. 53

- HET SCHATTEN EILAND -

Belangrijk bericht aan onze lezers!

Tegemoetkomend aan de wensen van de meeste onzer afnemers en trouwe lezers, zal met ingang van het volgend nummer

Gunstig
bericht

John Templar

in een

H A N D I G E R F O R M A A T

verschijnen en daardoor

DE HELFT MEER PAGINA'S

bevatten. Hierdoor maken wij het voor de liefhebbers tevens mogelijk deze uitgave tot boeken samen te laten binden.

*

Ongunstig
bericht

Ondanks prijsstijgingen van papier, cliché's en drukkosten, hebben wij steeds onze lage verkoopprijs willen handhaven. Met bovenvermelde veranderingen, welke o.a. meer papier- en zetkosten meebrengt, zijn wij echter genoodzaakt de verkoopprijs met een **luttel drie cent** te verhogen.

*

DE REEDS AANGEKONDIGDE NIEUWE PRIJSKAMP ZULT U KUNNEN AANTREFFEN IN HET VOLGEND NUMMER IN 'T NIEUWE FORMAAT

B. H. S. UITGEVERSBEDRIJF

Spuistraat 9, 's-Gravenhage
Tel. 114096 - Postgiro 532216

Agent voor België :

DE INTERNATIONALE PERS
KORTEMARKSTRAAT 18

—
— TELEFOON 95895 —

ANTWERPEN — BERCHEM
— P. C. 403672